

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION



8
DECEMBER 1968

4,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lyngø,
tlf. Lyngø (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionsekretærer:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:

Willy Wegner,
Odinsgade 2, 4. sal. 2200 København N.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at ind-
betale beløbet (D.kr. 32,00 for et kalenderår)
til regnskabskontorets giro-nr. (Se ovenfor).

Adresseændringer og reklamationer over
uregelmæssigheder vedrørende bladets til-
sendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og
forståelsen af UFO-forskningen i dens for-
skellige former, uden at S.U.F.O.I. nødven-
digvis anerkender de tanker, som måtte
fremkomme heri, og uden at organisationen
hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omk. 1. jan.

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6,
Uggeløse pr. 3540 Lyngø.
Tlf. (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmes-
tervangen 8, 8900 Randers, tlf (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5,
København, 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre
Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé
35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr.
8900 Randers.

Ovesættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehavn 8, 2970 Hørs-
holm. Tlf. (01) 86 16 77.
G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300
København S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2.sal th.
5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.,
4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen,
Tlf. 17425.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	319
Observationer	320
UFOlogi.....	331
Jorden rundt	340
Pluk fra pressen	351
Astronomi	354
Rapport-hjørnet	355
Diverse	359
Boganmeldelser	360

Scientologien!

Redaktionen har igennem nogen tid modtaget adskillige breve med forespørgsler og klager angående „Scientologien“, idet en del af SUFOI's medlemmer både fra England og fra flere personer i Skandinavien har modtaget materialer om „The Church of Scientology“.

SUFOI og UFO-NYT har intet med dette at gøre. Vi kan kun beklage, hvis nogen uønsket har modtaget henvendelser om dette emne, men det er den risiko man løber, når ens navn og adresse kommer offentligt frem. Også redaktionen har modtaget brochurer m.m. Vi kan kun oplyse, at vi absolut ikke vil lægge navn til og kan kun give det råd, at hvis det ikke interesserer én, så brænd det og glem det.

Vi kender intet til dette foretagende og dets idéer og kan derfor ikke give nogen udtalelser, som er baseret på et studium; men sagen lader til at have skabt røre andre steder i verden. Læs venligst det efterfølgende udklip fra dagbladet „Aktuelt“ fra den 1. aug. 1968. Vi kan dog allerede nu oplyse, at UFO-NYT ikke agter at gøre noget ud af sagen og vi vil heller ikke gøre den til genstand for nærmere undersøgelser.

Denne holdning er ikke et udslag af negativ indstilling, men helt enkelt en beslutning baseret på det faktum, at vi i forvejen er så stærkt engageret i aspekter, hvis direkte tilknytning til UFO-sagen er mere indlysende og efter vor mening mere betydningsfuld.

Vi kan ikke beskæftige os med alt, hvad der dukker op, selvom det lyder nok så interessant. Vi har alle vor begrænsning, også selvom viljen er stor; derfor tvinges vi undertiden til at vælge. Vi har tidligere flere gange „brændt næsen“ og det gavner ikke det egentlige i UFO-arbejdet. Sammenblanding kan være morsom, men ikke altid særlig klog.

Vi lever i en tid, hvor der sker så meget, både godt og ondt, og udviklingen forløber på en række områder hurtigere end måske sundt er. I dette forhold skal vi sikkert søge baggrunden for de mange „extremer“, filosofiske, religiøse og politiske, vi præsenteres for. Mange af disse bevægelser vil søge at drage fordel af allerede eksisterende interessegrupper og ved hjælp af moderne salgsmetoder søge at skabe en passende kontaktkreds.

Også i fremtiden kan vi derfor forvente at blive genstand for sådanne foretagenders opmærksomhed.

Redaktionen

Engelsk sekt med millionær „fører“

Den engelske regering prøver at begrænse udbredelsen af „scientologien“.

Scientologien hævder at være en religions-filosofisk videnskab, men den britiske regering mener, at den kan blive en alvorlig sundhedsfare, og en australsk undersøgelse drager den amerikanske grundlæggers mentale tilstand i tvivl.

For 8 år siden oprettede Ron Hubbard fra Nebraska kultens hovedkvarter på et engelsk landsted i East Grinstead godt 5 km fra London. En nabo har betegnet stedet som en mellemting mellem en højskole og et sindsygehospital.

Ifølge en australsk undersøgelse bliver de scientologiske studerende underkastet en farlig hypnotisk behandling og elektrisk påvirkning, mens de besvarer spørgsmål, der skal afsløre deres inderste forhåbninger og frygt, deres følelse af skam, sorg og skyld.

Behandlingen skal have til formål at ophæve mentale blokader i deres sind og hjernefunktioner.

I forrige uge erklærede sundhedsminister Kenneth Robinson i underhuset, at der ikke eksisterede nogen lov, hvorefter man kunne forbyde udøvelsen af scientologi i England. Han tilføjede imidlertid, at regeringen havde fundet kulten så utiltalende og farlig, at det ville være rigtigt at tage ethvert muligt skridt til at begrænse dens udbredelse. (UPI).

P.S. Se iøvrigt Ekstra-Bladet bl.a. den 21. og 22. okt, hvori en række nuværende og tidligere „medlemmer“ interviewes om deres syn på organisationen. *red.*

ADVARSEL - PLAGIAT!

Alle skandinaviske UFO-interesserede advares mod et blad, der under navnet UFO-orientering annonceres til salg i Norge. Redaktionen har set et eksemplar af dette blad - det rummede 24 sider, direkte affotograferet fra UFO-NYT's januar-nr; endog forsiden var identisk (bortset fra navn og bomærke) - og det kostede kr. 7,00. - Der ER taget drastiske skridt for at få bragt denne trafik til ophør. *red.*

UFOer i Vest-Australien

Fra Mayanup til Mount Newman.

Det var en rapport fra den sydvestlige delen som gjorde oss oppmerksom på UFO-aktiviteten i Vest-Australia i det siste.

En entreprenør, som ønsker å være anonym, hadde en usedvanlig opplevelse da han kjørte Mayanup-Kojonup-veien den 13. oktober 1967, ca. kl. 21,30. Etter at denne observasjonen var drøftet i vår forening og omtalt i pressen, kontaktet entreprenøren meg og kom til mitt hjem til et intervju.

Den 13. oktober 1967 hadde en entreprenør, som ønsker å være anonym, en merkelig opplevelse da han kjørte Mayanup-Kojonup-veien i halvti-tiden om kvelden. Han kjørte med ca. 100 km/t. da bilen plutselig stoppet, lysene sluknet og radioen døde ut. Han hadde imidlertid ingen følelse av å stoppe og ble heller ikke påvirket av treghet og retardasjon slik en skulle ha ventet under slike forhold. En lysstråle falt nå ned over bilens frontrute, lysstrålen så ut som et rør av lys, som han kunne følge med blikket oppover. Han så nå et fotballformet objekt i ca. 100 fots høyde. Objektet hadde samme blåfarge som et lyn. Entreprenøren hadde følelsen av å bli iaktatt, skjønt han ikke så noe tegn til liv. Han følte heller ikke noen redsel. Observasjonstiden kunne være noen få sekunder eller flere minutter, entreprenøren kunne ikke fastslå dette, da han syntes å være i en slags „stoppet livstilstand“. Etter en stund sluknet lysrøret og han kjørte igjen med 100 km/t., dog uten noen følelse av å aksellerere. Objektet fløy i vestlig retning og forsvant bak noen trær som er ca. 70 fot høye. Entreprenøren rapporterte hendelsen til det lokale politi, og vakthavende politimann fortalte at entreprenøren virkelig var skremt og at han helt sikkert hadde sett noe. Det er videre

rapportert at tre andre personer så objektet samme kveld.

(A. Poole), bosatt i Yerecoin, 13 mil (ca. 130 km) nord-øst for Perth, mønstret om kvelden den 16. november 1967 sauer (vogtede får) i sin Landrover, da han ble oppmerksom på en summende lyd, som han først trodde kom fra Landroverens generator. Summingen økte i styrke og han så nå et objekt nærme sig ca. 800 meter borte. Det syntes å komme inn for landing, på samme måte som et lite fly. Objektet nærmet seg Landroveren og stanset fire-fem fot borte. Den summende lyden var nå meget sterk, og han kunne føle vibrasjonene fra den, men ble ikke fysisk påvirket på noe vis. Objektet så ut som en omsnudd tallerken, med en grå metallisk farge, omkring tolv til tyve fot i diameter, med fire vinduer – to runde og to firkantede – på den synlige siden, og omkring fem-seks fot høyt. Det syntes å ha svevet noen få fot over bakken, for det fantes ingen merker på det våte gresset da objektet var forsvunnet. Hr. Poole spurte hva objektet gjorde der, og ordene ble kastet tilbake til ham med hans egen stemme – som en slags ekko, skjønt et ekko var meget usannsynlig under disse spesielle forhold. Ingen elektromagnetiske bølger syntes at omgave fartøyet, skjønt hans kone senere fortalte at TV-apparatet ble forstyrt på det tidspunkt da observasjonen ble foretatt. Han prøvde å stige ut fra Landroveren, men idet han åpnet døren, steg objektet øyeblikkelig vertikalt, og innen han var kommet ut av bilen, i løpet av 2–3 sekunder, var det ute av synet, skjønt han fremdeles hørte den summende lyden. Hr. Poole antok at tidsrommet fra han først så objektet til det forsvant var bare omkring ti sek. Det så ikke ut til at have noe landingsstel. Vær-

forholden var overskyet, lett muskregn og sterk vind.

Når det gjelder følgende rapporter inviterte vi observatørene til vårt regelmessige månedlige møte, 1. desember 1967, hvor hver fortalte sin egen historie.

Fru Maciejack fortalte, at hun lørdag den 18. november 1967 ca. kl. 05,15 gikk ut til hoveddøren da hun hørte en „meget fryktelig lyd“. Hun så „et objekt hvor den fryktelige lyden kom fra – verste lyd jeg noensinne har hørt. Jeg så et gråblått objekt på størrelse med en mini-bil, umulig å beskrive formen da det gikk for fort og forsvant mot nord“. Fru Maciejack forklarte, at hun hadde hørt mange motorsykkelsirener i Europa under krigen, men ingenting som dette. „Jeg kaller det et monstrum – det er et monstrum – det gjorde meg oppbrakt“, sa hun. Sammen med familien gikk hun om ettermiddagen på fotballkamp, men fulgte ikke med i spillet, „tenkte bare på objektet“. Hun trodde ikke folk når de fortalte at de hadde sett „flygende tallerkener og slike ting“. Da hun leste i avisen om Yerecoin-observasjonen sa hun til seg selv: „Det må være innbillig – noe slikt ville aldri hende meg“. Nå sier hun: „Så det engang – ønsker ikke å se det igjen“.

Fru Maciejack forteller, at hver gang hun snakker om det, kommer lyden tilbake til tankene hennes. Hun nyter ikke alkohol. Sønnen sa: „Ikke rapportér – ingen vil tro deg“. Men hun telefonerte avisen og skalv fremdeles da reporterne kom“. Da jeg så den flygende tallerkenen flyktet jeg inn på rommet mitt“. fortalte fru Maciejack. „Min søn foreslo jeg skulle gå til lege“.

En eldre mann som bor i naboeligheten hørte også lyden. Man har nå mottatt rapporter fra naboene om at deres radioer ble forstyrret senere på morgenen samme dag. En mann som bor i nærheten av fru Maciejacks hjem fortalte at han slo av radioen sin da blå lyn slo ut fra bak-siden. Kl. var ca. 07,30.

Kl. 07,15 den 20. november 1967 kjørte fru Moir fra Swanview (en forstad nord-øst for Perth) i sin Mini-Minor fra Midland til Swanview da hun fikk øye på et objekt. Hun trodde det var et fly – fordi fly ofte lander i området i retningen nord-øst-syd-vest. Ved næyere etter-syn så hun at det var en „flygende tallerken“, skiveformet med kuppelformet topp, og noe som kunne være døråpninger på den nederste halvparten. Det syntes å være temmelig stort. Så snudde det på høykant og steg gradvis mot nord.

Fargen var sølvaktig og det beveget seg temmelig raskt. Fru Moir tegnet en skisse av objektet i en bok hun hadde i bilen. Skissen ligner det antatte utseendet på disse fartøyene.

Fru Pusey, bosatt i forstaden Cloverdale, observerte i begynnelsen av november 1967, en tirsdag ca. kl. 18,30, en „flygende tallerken“ mens hun kjørte på Orrong-veien ved Kewdale. Objektet kom fra nord med retning mot syd-vest. „Det var på størrelse med en liten bil“ fortalte fru Pusey. „Det stoppet i et brøkdels sekund og forsvant så bak en bygning, men jeg så det ikke komme ut igjen på andre siden. Det var et flatt skiveformet sølvhvitt lys – meget vakkert. Det syntes å være to-tre miles borte. Der var ingen farge-forandring da objektet aksellererte og forsvant. Bilen min saknet farten noe, men dette kan selvfølgelig skyldes at oppmerksomheten min var opptatt med objektet, og at jeg således ikke konsentrerte meg nok om kjøringen.

Tidlig om morgenen torsdag d. 30. november 1967 våknet Master Sinclair, en 16-års gammel gutt fra Dianella (en nordlig forstad). Han så ut av vinduet og fikk øye på et hvitt objekt med tre lys i hver ende. Fordi han visste han ikke ville bli trodd, når han fortalte det til familien, vekket han sin eldre bror, Peter (21 år), og de iakktok objektet sammen. Peter observerte objektet i $\frac{3}{4}$ time, og noterte på samme tid platene, som ble spillt i radioen for å kunne bevise at han var våken – og for å bestemme tidspunktet. Han merket seg objektets posisjon i forhold til en stjerne. Han døde av, våknet en halv time senere, men fant da til sin skuffelse at objektet var forsvunnet. Stjernen var fremdeles synlig.

En lastbilsjåfør som kjørte langs Mongers Lake veien vest for Perth, så tidlig om morgenen et hvitt objekt over Mongers-sjøen. Han stoppet bilen og skulle til å hoppe ut og legge på sprang da et annet kjøretøy nærmet seg. Han signaliserte det andre kjøretøyet til å stoppe, og begge sjåførene iakktok objektet en stund.

En forretningsleder som bor ved strandbred-den så også objektet og fotograferte det. Filmen var ikke fremkaldt, da denne rapporten ble satt opp.

Rapport fra Malcolm Neil McMillan om observasjon ved Cottlesloe den 28. november 1967.

„Nevnte ettermiddag var himmelen tungt overskyet, skjønt sikten var god, kl. var ca. 16,25.

Det blåste sydvestlig vind av middels styrke. Jeg hadde vært ute i hagen, og returnerte til forbrenningsovnen for å stenge den for dagen. Ilden var sluknet og det var ingen røk.

Fra øst-sydøstlig retning hørte jeg lyden fra noe jeg trodde var et Boeing 707 jettfly. Lyden kom meget plutselig og var av uvanlig høy styrke. Det var noe i lydens karakter som indikerte at en uvanlig kraftig maskin var i bruk – og en merkelig vinende eller plystrende (fløjtende) lyd (tone) som forvirret meg i kraft av sin frekvens og intensitet. Jeg så opp hvor lyden syntes å komme fra, men så intet, og antok at flyet var over skyene. Imidlertid syntes lydens natur og intensitet å motsi dette. Videre var lydskildens hastighet meget høy (merkelig nok følte jeg at dette ikke var tilfelle) og ga inntrykk av at lydskilden skulle vært synlig under skyene – som varierte i tykkelse og var temmelig dype. Den pulserende, brølende lyden var nå så sterk at jeg ventet å se maskinen hvert øyeblikk, men dette skjedde ikke. I det korte tidsrom av 12–15 sek. hadde lydskilden flyttet seg fra en horisont til den modsatte, skjønt den høyfrekventerte lyden fremdeles var sterk. Min mor, som var inne og forberedte aftensmåltidet, bemerket senere lydens uvanlige intensitet. Hun hadde gått utenfor, men intet sett.

Min manglende evne til å lokalisere maskinen visuelt var irriterende, men det neste som hendte, beviste i det minste at min retningssans når det gjaldt lydskildens kurs, var 100 pct. korrekt.

Skydekket, som tidligere var intakt og tett, ble plutselig delt, eller splittet opp, langs en nesten rett linje, i en lang sammenhengende kurve i vest-nordvestlig retning mot kysten. Den mørkeblå himmelen var klart synlig gjennom dette lange, sammenhengende gapet, vidden var konstant hele lengden. Det var som om noe hadde revet en synlig sti gjennom skyene. Sporet tegnet seg tydelig i 10–12 sekunder – og jeg har tidligere aldri sett noe lignende“.

Ovenstående rapport er meget interessant, da lyd-faktoren, som er meget uvanlig, kan settes i forbindelse med fru Maciejacks observasjon, hun rapporterte et lignende fenomen. Det bringer også tanken inn på observasjonen ved Kingston Bridge, Syd-Australia i oktober 67, da fem arbeidere så et objekt, og i henhold til dem, steg objektet over skyene da et fly nærmet seg det, og etterlot seg en „tunell i skyene“.

Avisen „West Australian“ skrev 8. desember 1967 om en observasjon ved Kirup, et industri-

sted ca. 2 mil (20 km) syd for Donnybrook. Observasjonen ble gjort av skogvokteren Mervyn Dickson mandag den 4. desember.

Fru Dickson fortalte at like etter kl. 21,00 begynte TV-apparatet deres å rulle og sprake. Da dette fortsatte, gikk Dickson ut for å se, om noe var skjedd med antennen. Til sin forbauselse så han en glød og to orangerfargete lys komme ned mellom trærne ca. 150 yards fra husets bakdør. Han tilkalte sin kone, og de så begge lysene. Lysene sto stille et øyeblikk, for så å stige sakte og forsvinne. Fru Dickson sa hun og hennes mann var sikker på de hadde sett noe, men kunne ikke fastslå hva det var.

I rett linje fra Dicksons hus til (observasjonspunktet for) objektet står der en 50.000 gallons (225.000 l) vanntank i et åpent område. Dickson mente objektet landet i denne klaringen.

Distriktsskogvokteroffiser J. Mahony fortalte, at han samme kveld ca. kl. 21,30 kom fra Bunbury. Da han nærmet seg huset sitt, som ligger ca. 50 yards fra Dicksons hjem, så han noe gløde mellom trærne. Han tok det først for å være et bål, men da han skjønte dette ikke kunne være tilfelle, slo han seg til ro med at det var månen. Først neste morgen gikk det opp for ham, at månen ikke hadde vært fremme foregående kveld.

Det er videre rapportert, av TV-apparatene i naboskapet ble forstyrret samme kveld.

Rapport i „Daily News“ 24. januar 1968.

Jernbanearbeideren A. Nyenhuis hevder at han sist fredag kveld, 19. januar, så et „UFO“ nær Collie. Han fortalte, at han så objektet omkring kl. 23,15, mens han gikk fra Collie Burn til Collie. Han var ca. 5 km. fra Collie da transistorradioen han bar på plutselig sluknet. Han hørte en surrende lyd over hodet og så et flatt objekt sveve ca. 400 fot oppe. Det var omkring 30 fot bredt. „Under objektet var der en blek blå-gul lyssirkel som tentes og sluknet som en puls. Objektet sto stille i ca. 3 minutter. Så hørte jeg en bil komme og objektet tok av på samme vis som et fly. Jeg så det tydelig, da det var måneskin, det var sølvsvart og så for meg ut som en „flygende tallerken“. Jeg visste ikke hva det var – og kunne ikke bestemme meg for å fortelle det til avisene før i dag“. Nyenhuis laget en skisse av objektet han hevder å ha sett.

Utarbeidet av L.J. Locke, president for Perth UFO forskningsgruppe. /SSA

Fænomener ved Chile- observatorium



Rapport om en observation på nattehimmelen under programmet for undersøgelse af natlige lyn-forekomster i atmosfæren.

Prof. Gabriel Alvial C.

Centret for Kosmisk stråling, Fakultetet for Matematik og Fysik, Chiles Universitet.

Siden oktober 1967 har „El Infiernillo“ Observatoriets teknikere, der betjener instrumenterne til måling af kosmisk stråling, observeret en række lysende fænomener, der unddrager sig forklaring.

Vi har givet hvert af disse fænomener kode (betegnelse)n: F. P. E. (Fenomeno por explicar = Fænomen, der kræver en forklaring). Disse viser sig som stjerner i størrelsesorden nul til ét; de er mobile og kan stå stille i rummet. Fotos, der er taget under disse lysende punkters stillandsperioder, viser lysende Fresnel-ringe (brydningsfænomener).

„El Infiernillo“ observatoriet hører under Fakultetet for Matematik og Fysik, Chiles Universitet, og ligger i en højde af 4.343 meter i Cordillera de los Andes; geografiske koordinater: Breddegrad 33 grader 10' syd og længdegrad 70 grader 17' vest. Højden muliggør en rimelig geometrisk observation af et meteorit 150 gange bedre end (fra beliggenhed) i enhver almindelig by. Hosstående billede blev taget fra observatoriet

kl. 01,35 GMT den 17. maj 1968 og er et ud af tre fotografier, der over en periode på 60 min. blev taget af et flimrende lys. Det mindre lys, der ses over og til venstre for F.P.E., stammer fra (egl. svarer til) „El Robie“ observatoriet, der ligger næsten 100 km fra „El Infiernillo“, i en højde af 2.000 meter.

„Centret for Kosmisk Stråling“ foretrækker, ikke at anvende betegnelserne OVNI's¹⁾, UFO-er eller andre i sin søgen efter en forklaring på disse, muligvis naturlige fænomener.

Som følge af fotometrisk analyse af de udførte observationer er der blevet udviklet en plan for opstilling af et kamera til afsøgning af rummet (space scanning); omkostningerne udgør, incl. ét års drift, 35.000 US-dollars. Dette beløb bliver nu søgt indsamlet fra forskellige udenlandske og internationale institutioner.

Jeg må rette en tak til Prof. Ricardo Vergara for hans assistance og udtrykke min anerkendelse af hans erfaring, under hvilken han som Public Relation-leder af Chiles Universitet har videregivet enkeltheder om „observationerne“ på en sådan måde, at offentligheden kan blive underrettet, og at man kan nå frem til en objektiv stillingtagen (opinion).

*Originalbrev fra Chiles Universitet,
Santiago de Chile IIOKj*

¹⁾ OVNI er den fælles fransk-spansk-portugisiske forkortelse for UFO.

Moderskib udlader tallerken over Rhode Island - USA

Frank Walosin

Det amerikanske ugeblad „Bachelor News“, der henvender sig til 15.708.000 ungkarle i USA, bragte en kæmpemæssig, opsigtsvækkende beretning, illustreret med 12 fotos, om et moderskib, som i luften udladede et mindre rekognocerings-fartøj.

Denne begivenhed, som i alle detaljer er fastholdt gennem ord og billeder, bekræfter George Adamski's beskrivelser og fotos, som han i alle enkeltheder skildrer dem i sine to bøger: „Flyvende tallerkener er landet“ og „Ombord i rumskibe“.

En anden, højt intelligent civilisation eksisterer et eller andet sted i Universet. En række enestående billeder, taget af Joseph L. Ferriere fra Woonsocket, R.I., giver bevis for, at mennesker, tilhørende denne højt intelligente civilisation, besøger vor planet, for at iagttage dens befolkning og gøre sig fortrolige med vor civilisations fremskridt – nøjagtig som amerikanske og russiske videnskabsmænd udforsker verdensrummet.

Billederne viser et moderskib, der svæver over Cumberland, Rhode Island, medens det fra en åbning på undersiden udlader en tallerkenformet skive. Derefter stiller det sig lodret og endelig forsvinder det opefter med meget stor hastighed.

Det er forlængst blevet anerkendt af mange jordiske videnskabsmænd, at de uidentificerede flyvende objekter, som ses på himlen alle steder på hele Jorden og som der foreligger så mange beretninger om, logisk må stamme fra en anden fremskreden civilisation, da de eksisterer og er mekaniske.

Det er en simpel kendsgerning, at da UFOerne er flyvende maskiner af den ene eller anden type, kan de kun være bygget af intelligente rumvæsener. Billederne, som blev taget af Mr. Ferriere, beviser uangribeligt og uden enhver tvivl, at UFOerne er maskiner, der er bygget og som styres af en eller anden slage intelligente væsener.

Billederne viser på overfladen af moderskibet en udgangsordning, hvis åbning bliver åbnet og lukket af intelligensvæsener; med en udstøds-lignende indretning i skibets ende – man formoder, det drejer sig om en slags drift, der er u-

kendt på Jorden – (den ses klart på billederne). Af disse fotos kan man slutte, at en eller anden slags menneskelignende væsener, som kommer fra meget fjerne steder i verdensrummet, har bygget skibene i fabrikker . . . Levende, intelligente væsener fra en anden planet har besøgt os.

Mr. Ferriere, der arbejder som kemiker på en tekstilfabrik, er 28 år gammel, gift og far til et barn. Hans interesse for UFOer er velkendt i New England-området. Følgende er hans beretning om episoden og billederne:

„Det var den 3. juli 1967 jeg tog billederne af et moderskib over Cumberland, R.I., og en tallerkenformet skive, medens jeg så på det, fløj ud af moderskibet.

I lang tid har jeg interesseret mig for UFOer, og folk fra hele New England sætter sig i forbindelse med mig, når de ser et eller andet mærkeligt på himlen. Ca. 3 dage før jeg så moderskibet og det tallerkenformede UFO, og tog billederne af dem, blev jeg ringet op af folk fra East Woonsocket-distriktet og Cumberland; de fortalte mig, at de havde set et stort sølvfarvet objekt på himlen.

Jeg besluttede at anstille undersøgelser i Cumberland-området, hvor der er et vandværk og strømledninger, på grund af beretninger fra hele nationen om UFOer i forbindelse med vandmasser og strømledninger.

Kl. 18.45 kom jeg ind i egnen med strømledninger. Jeg drejede af fra vejen langs med strømledningerne, betrødte det angivne sted og begyndte at undersøge jordbunden. Jeg fandt intet usædvanligt.

Klokken var omkring 19,15 eller 19,30, da jeg vendte hovedet og så bagud over skulderen, og der på himlen fik jeg øje på dette fantastiske objekt, der simpelt hen svævede der. Det var cigarformet, og det bevægede sig meget langsomt, som en båd, der bliver gynget af bølgerne. Jeg greb hurtigt mit kamera og tog to eller tre billeder, medens skibet begyndte at bevæge sig i retningen til højre for mig. Jeg bemærkede en åbning på dets underside, i hvert fald så det ud som en åbning.

Pludselig så jeg noget rutsche hurtigt ud af

åbningen. Dette objekt fjernede sig fra moderskibet.

Et øjeblik var jeg forvirret, og vidste ikke, på hvilket objekt jeg skulle stille ind. Min beslutning var at blive ved det største fartøj, og jeg tog endnu et foto af det.

Pludseligt, og uden en lyd, flyttede det sig til en lodret stilling, og indenfor en brøkdæl af et sekund steg det lige opefter. Det fløj ganske simpelt bort; jeg havde nær forpasset øjeblikket. I alle tilfælde var det lykkedes mig at tage endnu et billede af det, da det med stor hastighed var ved at forsvinde.

Dernæst stillede jeg ind på det mindre, tallerkenformede objekt, der var rutschet ud af moderskibet, og det lykkedes mig, at tage et foto af dets kuplede form og et af næsten hele dets underside, medens det fjernede sig fra moderskibets område“.

Mr. Ferriere siger, at han først anså moderskibets længde til at være mellem 60 og 75 m. Nu mener han, det havde en længde på ca. 50 m. Da han intet udgangspunkt havde på himlen, som han kunne sammenligne objektet med, må den virkelige størrelse blive en formodning. Han anslog diameteren på det mindre fartøj til ca. 4 m, men han gjorde endnu en gang opmærksom på, at han ikke havde noget egnet middel til nøje at måle fartøjets størrelse.

Mr. Ferriere siger i sin beretning, at han, medens han iagttog moderskibet, bemærkede noget, som ganske langsomt skiftevis bevægede sig ud og ind af den tidligere omtalte ende af fartøjet.

Ferriere sagde, at moderskibet havde en meget mørk farve, som trækul, der ikke reflekterede, og fire lysende runde pletter langs med siden. Han sagde, at pletterne ikke syntes at bestå af glas eller plastik.

Den tid, der gik fra moderskibet udladede det tallerkenformede fartøj til det forandrede stilling og fløj op mod himlen, bedømte Ferriere til ca. tre – fire minutter.

Ferriere gjorde sig ingen tanker om fartøjets oprindelse. Han sagde: „Det var aldeles lydøst. Det indtog blot den lodrette stilling uden at gynges eller noget, og indenfor sekunder var det ude af syne“.

Sidste uge sagde Ferriere, at han havde de originale, uberørte negativer, dog, føjede han til, ville han kun overlade dem til Dr. Edward Condon, lederen af US-regeringens UFO-forskningskommission, som arbejder på Colorado universitetet, eller Dr. Hynek, den tidligere leder af luftvåbenets UFO-forskningsafdeling.

Billederne af moderskibet og det tallerkenlignende fartøj, som er taget af Joseph L. Ferriere fra Woonsocket, Rhode Island, er blevet undersøgt af UFO-eksperten August C. Roberts, der er verdensberømt for sin kæmpestore samling af UFO-fotos og -informationer.

Mr. Roberts aflagde et besøg hos Mr. Ferriere på Rhode Island, drøftede observationen med ham og beså den egn, hvor billederne blev taget. Han har følgende at berette:

„Jeg har undersøgt billederne, taget af Joseph L. Ferriere, og fundet, at de forestiller hvad han hævder – fotos af et usædvanligt stort, cigarformet objekt, som udlader et mindre, tallerkenlignende fartøj, derefter stiller sig i lodret stilling, for til slut at forsvinde. Hvem som ejer det, eller hvor det er kommet fra, ved hverken han eller jeg“.

„Jeg har kendt Mr. Ferriere i flere år. Hans karakter, hans ærlighed og hans saglighed er hævet over enhver tvivl. Hans billeder er de bedste, jeg endnu har set af et moderskib. Alene fremtiden vil vise, at sandheden ikke kan skjules“.

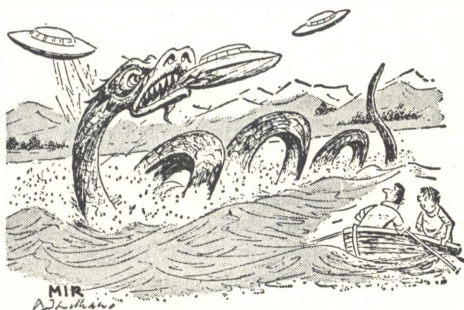
New Englænderen sagde, at han er klar over, at negativerne fra US-regeringens side er blevet underkastet en nøje undersøgelse, for at prøve om de er ægte eller forfalskede.

„Min eneste bøn er, at regeringen lige så hurtigt vil bekendtgøre at negativerne er ægte, som de ville bekendtgøre, hvis de var forfalskede. Disse er ægte, uforfalskede fotos, som jeg selv har taget“.

Hvis billederne viser sig ikke at være forfalskede, da har mennesker fra en anden planet besøgt Jorden.

UFO-Nachrichten nr. 143, juli 1968

„Bachelor News“, 30. marts 1968 |BK



– Se, det der vil jeg faktisk kalde et sjældent syn!

Dreng fortæller om mærkeligt fartøj, en lang nat og en kirkegård

Edmonton Journal, Alta, Canada 8. maj 1967.

En påstået 4 timer lang observation af et UFO begyndte kort efter kl. 2 om natten, søndag. Drengen hedder Ricky Banyard.

Den brillebærende 14-årige var på vej til sit hjem, 5311, 106th street, da han, som han sagde, observerede „rumskibet“ og begyndte den nattevågen, som har resulteret i den mest detaljerede UFO-rapport i Edmonton-området.

Han sagde, at han havde observeret en hvid lysstråle bevæge sig over nabolaget og fulgte det langs adskillige husblokke.

„Det forsvandt over Allendale distriktet, og jeg gik hjem igen. Da jeg for anden gang nåede fordøren, så jeg det igen, og jeg gik hen til min ven Glenn Coates og fortalte ham om det.

Så fik vi fat i et par kikkerter og betragtede det et stykke tid. Da Glenn skulle hjem, fortsatte jeg endnu en stund med at betragte det – og fulgte det så ind på kirkegården“.

Ricky bor lige overfor Mount Pleasant kirkegården, stedet for nærobservationen og de mærkelige tildragelser.

„Jeg skjulte mig under nogle træer et godt stykke tid. Jeg ved ikke hvor længe, men duggen nåede at gøre mig våd.

Der kom et bånd af hvidt lys ud fra objektets bund. Fartøjet var 200 fod (60 m) oppe, og mens det svævede, frembragte det en slags dæmpet fløjtende lyd.

Jeg var ca. 50 fod (15 m) væk fra lyset. Jorden under lyset var hvid – som om den var hvidglødende. Strålen kom lige ned. Ca. 6 tommer (15 cm) over jorden bredte den sig ud til nærmest rektangulær form.

Da jeg trådte ud fra træerne for at se bedre, forsvandt lyset, og der fremkom en hylende lyd som fra et startende jettfly. Alle lysene i skibet gik ud, og jeg hørte syv eller otte brag, hvorefter det forsvandt“.

Undersøgelsen af kirkegården senere om søndagen afslørede adskillige rektangulært-formede sorte striber langs sand- og grusvejene på kirkegården. Der var adskillige slagge-lignende klipper i disse „brændte“ områder, og små-sten syntes at være blevet forbrændte eller forkullede. Ingen af græsplænerne eller træerne syntes at have lidt nogen skade.

Joseph Laforge, bestyrer for kirkegården, kunne ikke forklare, hvordan de sorte mærker var fremkommet. En vejmaskine kørte over vejen

om lørdagen, sagde han, og den kan have blottet nogle slagger under gruslaget. Men disse her, sagde han, mens han pegede på to andre store sorte mærker, kan jeg ikke sige noget om. De er ganske usædvanlige.

Mr. Laforge havde ingen forklaring på de sorte mærker på stenene. Jeg ved ikke – vi bruger slet ikke olie på vejene, sagde han. En prøve af klippen er blevet sendt til „Alberta Research Council“ til nærmere analyse.

Ricky beskrev „skibet“ som rundt (sfærisk) med røde og grønne lys, og med top og bund snurrende rundt. „Jeg så det ganske tydeligt fordi det var næsten (højlys) dag, før det forsvandt“. Ricky tegnede hvad han havde set og viste skitsen til adskillige mennesker, som havde set enten fartøjet eller lysstrålen. Alle fem bekræftede, at sådan så det ud.

Edmonton UFO viser sig igen.

Edmonton Journal, 10. maj 1967.

Edmontons sky UFO viste sig igen torsdag nat. Det blev set af et midaldrende par, som bor i samme område som Ricky Banyard, 14 år, der hævder han i fire timer søndag morgen observerede et uidentificeret flyvende objekt ved Mount Pleasant kirkegården.

En beskrivelse afgivet af parret torsdag nat, svarede til hvad Ricky tidligere har fortalt.

„Nævn ikke mit navn“ sagde kvinden. Jeg vil ikke have ubehageligheder fra folk af den grund“. Parret sagde, at objektet havde røde og blå glimtende lys på siderne og et klart hvidt lys strålende ud forneden. Objektet syntes kun at være to blokke borte og ca. 500 fod (150 m) oppe.

Mens kvinden ringede til Edmonton Journal, bevægede det sig bort mod vest. Fem minutter efter kom det tilbage, men forsvandt igen, mens de ringede for anden gang til Journal'en. En pressefotograf blev på stedet et stykke tid for at holde udkig, men UFOet ville ikke komme tilbage for at blive fotograferet.

Andre borgere i byen har siden mandag ringet til Edmonton Journal for at bekræfte Ricky Banyards historie. Men hverken „Vejr-kontoret“ eller „Luft Trafik Kontrollen“ kunne torsdag nat give oplysning om UFOet. Der var ikke observeret noget usædvanligt på radar.

Flying Saucers, april 1967 /W/OJ

Tallerken fotografert over Brisbane, Australien

„The Sun“, Sydney, 6. nov. 1967, Brisbane, Queensland.

En ung mand har taget 8 billeder af en flyvende tallerken over et tæt beboet Brisbane kvarter. Den unge mand, der er 24 år, var i færd med at tage et billede af sin veninde, da han fik øje på objektet. Detaljerne tilbageholdes indtil videre, da der afventes flere rapporter om objektet. Fotoeksperter siger, at billederne, der alle er taget i dagslys, er meget tydelige. Der er på nuværende tidspunkt ingen tegn på, at billederne er falske.

Observatøren berettede til Brisbane UFO-bureau om observationen. Han fortalte, at han bemærkede „tallerkenen“, da han fotograferede sin veninde ved siden af sin bil for ca. 2 uger siden. Han pegede på objektet, der derefter også blev bemærket af hans veninde. Han fik ialt taget otte billeder, alle af objektet, der da bevægede sig over husene. Parret forsøgte at alarmere de omkringboende, men ingen hørte deres råb. En talsmand fra Brisbane UFO-bureau viste „The Sun’s“ reporter 8 billeder og bad om at man ville afvente flere rapporter om samme objekt.

Eet billede viste en pige ved siden af en bil, objektet var da lige kommet til syne i øverste venstre hjørne. Næste billede viste pigen med ryggen til fotografen med ansigtet vendt op mod objektet, der da var kommet nærmere. De næste billeder viste objektet i forskellige afstande fra fotografen.

Nogle dage senere findes følgende artikel om samme observation:

„Herald“, Sydney, 12. nov. 1967

„Jeg er ked af at jeg så den flyvende tallerken“.

Den unge Brisbane forsikringsagent er nu forbandet ked af at have taget 8 billeder af en flyvende tallerken over Brisbane sidste uge. „Folk tror jeg er gal“, siger han. Den 24-årige forsikringsagent James Wallace fortæller, at han så en flyvende tallerken i søgeren, da han ville fotografere sin veninde i sin have i West End, en Brisbane forstad. Siden offentliggørelsen af sin observation har livet været besværliggjort for den skotskfødte Mr. Wallace. Mange personer har åbenlyst udtalt sig om billedernes ægthed og kaldt ham for en nar. „Men jeg er ingen nar, men en respektabel forsikringsmand, der ønsker,

at jeg aldrig nogensinde havde set og fotograferet det forbandede UFO – men jeg er helt sikker på, at det var der“.

Mr. Seers, Brisbane UFO-bureau's formand, der har set fotografierne, fortalte, at han mente, at der var nogle uoverensstemmelser ved billederne. Mr. Seers, der også er laboratorieassistent ved Queensland Universitetet i Brisbane, siger videre, at skygger på billederne kunne tyde på, at disse var taget over en længere periode. Desuden er en bil parkeret i en gade på de første billeder, men mangler på nr. 5, for derefter igen at komme til stede på nr. 6. – Om denne besynderlige ting udtaler Mr. Wallace: „Hvordan skulle jeg dog kunne forfalske disse billeder? – Jeg købte filmen ved middagstid om lørdagen, tog filmen om søndagen for derefter at indlevere den igen samme sted mandag formiddag til fremkaldelse. Hvorfor skulle jeg dog lave et falskneri? Jeg er i det hele taget ked af at have taget disse forbandede billeder“.

Panorama |BHW

Oversætterens kommentar:

Observationen er interessant for mig af flere grunde. For det første er der her en observation med billeder – hele 8 – og derefter en nøje gennemgang af filmen ved en UFO-mand, der har fundet uoverensstemmelser mellem det fortalte og det, der vises på billederne – som nævnt i artiklen. For det andet har jeg selv boet i det nævnte beboelsesområde. Bebyggelsen er meget lav, og det skulle være muligt at få en god observationsvinkel næsten overalt. Da det endvidere er i den australske sommer, og beboerne dér opholder sig meget udendørs – er friluftsmennesker – skulle der være stor mulighed for, at flere rapporter om objektet ville fremkomme. Den udtalte beklagelse over at have set og fotograferet objektet udlægges af mig som (i heldigste fald) usikkerhed hos observatøren. Et muligt falskneri kan heller ikke helt udelukkes.

Bent H. Wilsen

Et menneske fortjener at holdes for viis, så længe han søger visdommen; så snart han tror at have erhvervet den, er han en dosmer.

Persisk ord.

Landing i Argentina

Vi vil her fremlægge detaljerne fra de begivenheder, som fandt sted i Villa Constitución – Santa Fé provinsen – den 11. september 1967.

Vi takker alle de personer, som gav os de oplysninger, der gjorde undersøgelsen af denne usædvanlige hændelse mulig, specielt A. O. A. Asociación Observadora de Astros – forening til observation af mimmellegerer – fra Rosario, Santa Fé provinsen, og gruppen L.A.S.E.R. fra denne hovedstad.

VILLA CONSTITUCION, d. 11. sept. 1967:

På denne dato og i overensstemmelse med fortællingen forelagt af vidnet Catalina Cecilia Salvarezza de Calamante, landede og opholdt et UFO sig i nærheden af huset hvor hun bor med sin mand, der også var vidne til hændelsen.

Fortællingen er følgende:

– „Den 11. sept. 1967 kl. 21,15 gik vi ind i huset og håbede at uvejret ville drive over. Derefter trak min mand sig tilbage for at sove, og to arbejdere fra gården som havde fulgt med os, fjernede sig mod deres hjem“.

– „Så vendte disse forskrækkede om og fortalte mig at der var et meget stærkt lys ca. 300 m fra huset. Jeg kaldte på min mand og vi observerede det mærkelige lys fra døren. Det var en meter over jorden og var af meget stærk orange farve med genskin som fra en svejsesflamme. Til at begynde med belyste den alt og forandrede nat til dag, for derefter at begrænse det til en radius som indbefattede huset“.

– „Derefter tændtes to flammer midt i lyset og der dukkede to antennelignende genstande op på overdelen“.

– „Forskrækkede flygtede vi ind i huset, hvorfra vi af og til kiggede på det mærkelige lys, som aftog i styrke efterhånden som tiden gik“.

Vidnernes observation blev ved til kl. 01,45 den 12. sept. 1967. Derefter lagde de sig til at sove.

Kl. 06,00 samme dag gik hr. Calamante mod stedet, da dét som havde forskrækket ham var forsvundet, og han så først to spor, 5 cm brede og med én meters afstand imellem dem. Desuden nogle kul-lignende rester, som lugtede meget dårligt, spredt i nærheden.

– „Da jeg var på stedet med husets hunde, snusede disse meget og de havde travlt med at lede og grave“.

– „Kvierne opførte sig også på en måde der lå langt fra det sædvanlige, men de foretrak netop dette sted for at græsse, skønt de før plejede at sprede sig over hele marken. Siden den dag græsser de altid der“.

En anden interessant oplysning er den detalje, givet af vidnerne, hvor de erklærede, at da observationen fandt sted, havde de en transistor-radio tændt. De hørte pludseligt en lyd som lignede det officielle tidssignal, man hører i udsendelserne, og fra det tidspunkt og til lyset praktisk talt var forsvundet, kunne de slet ikke modtage nogen station på grund af interferensen.

A.I.D.O.V.N.I., Argentina, nr. 11, jan/feb. 68

/Guy Markus

„Liberty-tallerkenerne“

af Erich Aggen

Fredag den 1. april 1966 kl. 24 midnat, var mrs. Darlene Underwood og hendes mor – begge tidligere Liberty, Missouri – ude at køre, da de fik øje på to mystiske glødende objekter flyvende højt på himlen. Disse objekter blev senere set lande.

Som privat UFO-forsker og repræsentant for to nationale UFO-forskningsgrupper undersøgte jeg observationen og interviewede mrs. Underwood og hendes familie.

Vidnerne erklærede, at de havde observeret UFO-er ved mange forskellige lejligheder siden juli 1965. De rapporterede ikke disse første observationer af frygt for ufordelagtig publicity.

Ved adskillige lejligheder jagtede mrs. Underwood objekterne i sin bil hele vejen fra Liberty til Kansas City, Missouri. Under en af disse jagter forandrede et af de stjernelignende objekter brat sit flyvemønster ved at „falde“ ned til en lavere position. Den fejede derefter med meget høj fart ned mod hendes vogn, og nåede ned i telefonpæls-højde, inden den i sidste sekund undgik kollision ved at svinge bort. En

meget nervepirrende oplevelse, fandt mrs. Underwood.

Hun erklærede, at hun sædvanligvis så objekter fra kl. 19,30 til 21,30, og at de af en eller anden grund tilsyneladende viste sig oftest på torsdage. De var altid klart skinnende og fløj oftest i formation. Under adskillige observationer sås objekterne følge flyvemaskiner for sommetider, når en flyvemaskine fløj for nær, at slukkes, som når lyset (strømmen) pludselig afbrydes.

I mange tilfælde svævede objekterne over en nærliggende kraftstation og syntes at følge stærkstrømsledningen.

Objekterne fulgte så at sige altid den samme kurs. De kom fra et sted øst for Independence, fór over udkanten af Liberty og satte så kursen mod Leavenworth.

Ved midnat den 1. april 1966 observerede mr. Underwood og hendes mor, mens de var ude at køre, to objekter, der landede nær en lille gård ved Liberty. Hun parkerede vognen på en lille sidevej, tæt på et jernbanespor, som løb imellem gården og vejen.

Et af objekterne kom straks ned og landede på toppen af en høj nær gården, mens det andet objekt blev ved at cirkle rundt i området. Kort tid efter passerede et tog, og det cirkelnde objekt fløj til toppen af et træ og „gik ud“. Det svævede tilsyneladende dér, mens toget passerede. Det andet objekt havde i samme tidsrum skjult sig bag den høj, hvorpå det var landet. Derefter lagde begge objekter sig til hvile på toppen af højen og skinnede igen klart.

Kort efter at objekterne havde slået sig ned på bakken, begyndte mrs. Underwood og hendes mor at iagttage dem gennem en kikkert, som hendes mand altid havde liggende i vognen. Hun sagde, at objekterne nærmest var ægformede, og at klare, stjernelignende kegler af lys strålede fra dem. Størrelsen bedømte hun til at være som et stort personautomobil.

Få minutter senere blev hun chokeret ved at se skyggerne af et eller to menneskelignende „væsener“. Væsenerne selv kunne ikke ses på grund af det stærke lys fra objekterne, men deres skygger blev kastet mod jorden og en nærliggende lade. Mrs. Underwood og hendes mor hørte derefter væsenerne råbe højt til hinanden på et fremmed sprog. Kort tid efter hørte begge kvinder en gris hyle. Dette skræmte dem og de var fristet til at tage afsted, men modstræbende besluttede de at fortsætte observationen af objekterne. Herunder ophørte det ene objekt at gløde

og en prik af grønt lys udstrålede fra det. Så lettede objekterne og fløj hurtigt bort.

Adskillige interessante kendsgerninger afsløres under min undersøgelse. Farmeren (som tilsyneladende forpagtede jorden) var kun til lille hjælp. Han var døv og meget religiøs; han syntes at mene, at hele hændelsen var en „advarsel“ fra Gud. Ingen blodspor, fordybninger m.m. fandtes på den påståede landingsplads, ligesom kun normal radioaktiv baggrundsstråling blev fundet ved kontrol med geiger-tæller.

Efter min mening var observatørerne oprigtige, pålidelige og taler sandt. De nævnte ikke observationen før 5. april 1966 af frygt for publicitet og latterliggørelse.

Det er interessant at bemærke, at flyvende objekter fornylig er blevet observeret over Kansas City, Excelsior Springs, og andre Missouri-byer. Adskillige andre Liberty-borgere har også rapporteret UFO-observationer.

Om disse rapporter har forbindelse med mrs. Underwood's og hendes mors observation af to objekter, er stadig uafklaret.

Flying Saucers, april 1968 /W/OJ

UFO som to dybe tallerkener

Rapport fra mr. V. B. Olshansky, „U.F.O.“s korrespondent. Hændelsen skete torsdag den 30. nov. 1967.

En kvinde fra Somerdale, N.J., som af indlysende grunde ønsker at forblive anonym, fortalte at hun var alene hjemme, da hun så „noget – en pokkers stor ting. Jeg havde sovet tidligere, men jeg sov ikke på det tidspunkt; jeg var ved at skrive et brev til min søn“.

En telefon-opringning fra hendes mand havde vækket hende, og hun var ved at gøre klar, til han kom fra arbejde. Hun (der ikke tror på UFOer) sagde, hun havde lukket hunden ud efter kl. 04,30 om morgenen og stod i døren og betragtede himlen, som var „smuk med stjerner efter snefaldet“.

Et stort objekt, der lignede to „suppe-tallerkener lagt sammen, den ene med oversiden nedad ovenpå den anden“. „Jeg så den komme over huset og troede først det var et stjernesku. Jeg har været med i flyvemaskiner og ved, de har kun røde og grønne lys. Denne var blå „irrides-

cerende" (spillende i regnbuens farver). Der var hverken hale eller vinger".

„Jeg blev så slemt chokeret, at jeg ikke kunne sove. Det slog mig ud, simpelthen, og så troede jeg, at jeg var ved at blive skør. Men der var dette glødende, som blinkede over hustagene. Det havde hverken „skrog“ eller vinger. Jeg kunne ikke engang høre en vibration. Og jeg ved, det ikke var et spejlbillede, ikke midt om natten.“

Kvinden, som tror at alle der ser UFOer, skulle søge en psykiater, rapporterede ikke hændelsen til autoriteterne, men erklærede simpelthen, at hvis hun kom ud for det igen, ville hun besøge en psykiater selv.

„U.F.O.“ - *Journal of the Canadian Aerial Phenomena Investigations Committee. Jan. 1968/WOJ*

Radar- og visuel UFO-observation over Tauranga, New Zealand 6. juni 1968

Det meste af undersøgelsen af denne rapport skyldes Harvey Cooke fra Tauranga, som interviewede Mrs. Cowley, sekretæren i Tauranga Aero Club. Den omhandler samtidig radarsporing og visuel observation. Et stort „blip“ blev sporet af radar-observatørerne ved Mangere International Airport (Auckland), medens det bevægede sig fra Waihi til Tauranga i et tidsrum af ca. 8 min. Da det „nåede“ Tauranga kl. 17,05, forhørte Auckland sig hos flyveleder Mr. J. A. Har-

tevelt, om han „havde et stort luftfartøj over Tauranga flyveplads“. Men Hartevelt havde ikke registreret noget fly i sit område. Medens blip'et bevægede sig mellem Waihi og Tauranga, blev farten målt til mellem 80 og 100 knob. Det blev fastslået, at UFOet må have fløjet i en højde af 5.000 ft. (1,5 km) eller mere, for at det var muligt at spore det fra Auckland.

I mellemtiden så Mrs. Cowley, sekretæren for Tauranga Aero Club, ud af et vindue mod øst i et af klublokalerne, da hun bemærkede et langt, hvidt og klart objekt, der fløj på en syd-østlig kurs. Klokken var 17,05. Hendes første indtryk var, at et stort fly var på vej mod landingsbanen, og for at være sikker, kaldte hun på et andet klubmedlem, Peter Kelloway, og bad ham se efter. Imidlertid fortsatte objektet på en lige kurs over Te Munga jernbanen, hvor det forsvandt ud af syne bag en sky. Vidnet så objektet i ca. 5 min., og af den skitse hun sendte fremgår det, at hun så på et stort diskosformet fartøj med en flad kuppel på toppen. Avisen rapporterede hendes beskrivelse som „et langt, hvidt, cigar-formet objekt“. Denne misforståelse er selvfølgelig opstået på grund af skivens anselige diameter, som blev anslået til 300 ft. (90 m).

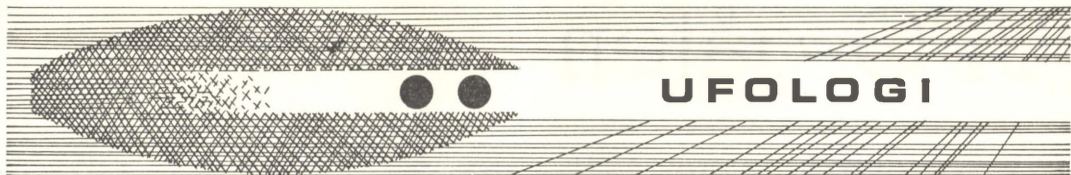
De følgende vurderinger blev givet af Mrs. Cowley: FART – hurtigere end „Friendship“ eller „Cessna 402“. HØJDE – ca. 4.000 ft. (1,2 km). AFSTAND – 2 miles (3,2 km). TILSYNELADENDE STØRRELSE – som en 20 cents mønt i udstrakt arm. HØJDE OVER HORIZONTEN – 30 grader. DETAILLER – ret skarpe. VEJR – overskyet og regn i højderne. Hartevelt, som blev interviewet af Harvey Cooke, brød sig tydeligt nok ikke om at diskutere sagen ud fra et UFO-synspunkt og „sky-forvirring“ og „usædvanlig store fugleflokke“ figurerede uden tvivl højt på listen over mulige grunde til „fænomenet“.

Konklusion: – bekræftet UFO – red.

Spaceview, juli 1968/BK.

UOZEHUAS OMOH





Foo-Fighters - Spøgelsesraketterne

I løbet af de sidste år under anden verdenskrig, og gennem 1946, blev en række himmelfænomener af usædvanlig karakter rapporteret. Under selve krigen, hvor disse fænomener blev set af både tyske og engelske kampflyvere, troede man, gensidigt, at det var et nyt hemmeligt våben som fjenden havde udviklet.

I marts 1942 blev en engelsk bombemaskine på vej hjem fra et togt over Tyskland, fulgt af en lille orangerød skive. Piloten gav ordre til at skyde efter genstanden, men selv om den tilsyneladende blev ramt, havde det ingen virkning. Genstanden forsvandt senere med en anslået fart af 1600 km/t. Dette skete ofte under krigen, men det var intet hemmeligt våben fra nogen af parterne, de gjorde aldrig nogen skade, men optrådte kun meget „nysgerrigt“.

I 1946, gennem månederne juli og august, viste disse såkaldte „spøgelsesflyvere“ sig over Sverige, Danmark og Norge. (Det var før man kendte betegnelsen „flyvende tallerkener“). De blev elers meget forskelligt beskrevet: Kugle-formede, raket-formede, projektil-formede og ildkugler. I alle tilfælde, på nær nogle enkelte, var disse fænomener lydløse.

Aviser i USA som beskrev fænomenerne lod forstå, at der var tale om eksperimental-missiler fra Sovjet. Adskillige videnskabsmænd bestyrkede denne opfattelse. I dag ved vi imidlertid at Sovjet først begyndte på raketforsøg i 1947.

Himmelfænomenerne over Skandinavien blev beskrevet af mange aviser rundt omkring, og velnok især i Frankrig. Avisen L'Aurore skrev den 27. juli 1946 følgende:

„Mere end femhundrede raketlignende projektiler er forialt at have været set over Sverige siden begyndelsen af juli. Ifølge visse kilder, farer projektilerne tværs over den svenske himmel, akkurat som jettfly, men laver mindre støj end almindelige flyvemaskiner. Andre beskriver dem som lignende „hav-måger uden hoveder“. På kortet viser projektilerne ikke ensartede baner. De bevæger sig mod vest, såvel som

syd, hvilket fører til den mulighed, at de er styret pr. fjernkontrol af en eller anden slags. Det har været umuligt at komme ind på nogle af disse „V-1's“.

Chefen for det svenske luftforsvar, general Nils Ahgreen, udtalte den 6. august 1946, at nogle af objekterne var set i lav højde, og endvidere at mere 300 objekter havde været rapporteret i dagene mellem den 9. og 12. juli.

Jøjtant Lennart Nackman fra det svenske luftforsvar, rapporterede at have set et af disse fænomener: Det var som et felt af ild, omgivet med flammer af gult lys. Objektet fløj i en højde af omkring 1000 meter, og dets fart, til trods for højden, tillod at følge dets kurs med øjnene.

Eksperter afviste meteor-hypotesen, og ligeledes måtte raketeorien forkastes, fordi flere af objekterne fløj så langsomt og lavt, så hvis det havde været raketter havde de faldet ned.

Den 9. august 1946 skrev avisen Liberation-Soir følgende:

„Generelt set kommer de fra syd, men følger ikke nogen lige linje. Nogle af dem ændrer retning, enten langsomt eller pludseligt. Den længste bane svenskerne har observeret er 1000 kilometer, hvilket er tre gange rækkevidden af de tyske V-raketter. Mange af dem kommer fra syd, følger den baltiske kyst, hvorefter de drejer af mod Sovjet“.

I Stockholm talte alle om disse „flyvende bomber“ som til stadighed observeredes i lav højde over landet. Gentagne gange blev det også rapporteret at nogle af disse objekter havde eksploderet i luften, hvilket bl. a. er sket over Malmö og Tammerfors i Finland.

Gennem ganske få måneder blev der over Sverige alene set mere end 2000 objekter. Videnskaben var overrasket og forbløffet, ligeså var menigmand, og først i 1947 hvor betegnelsen „flyvende tallerkener“ opstod, og hvor pressen mere indgående beskæftigede sig med slige fænomener, lettedes forståelsen hos mange mennesker.

Willy Wegner

UFO-gåten

av prof. Dr. J. Allen Hynek

Amerikas førende ufolog, nylig hjemkommet fra en internasjonal astronomkonferanse bak jerntappet, advarer om at russernes nye undersøkelsesmetoder når det gjelder UFOgåten kanskje vil la oss bli stående med skjegget i postkassen.

„Russerne løser UFOgåten“. I mange år har jeg slått opp i „New York Times“ med frykt for å finne denne notis. I mine drømmer fremgikk det av artikkelen under denne overskrift, at russerne på de ukjendte fremmede objekter hadde funnet en forklaring som inntil nu ingen hadde tenkt på, eller enda værre – at de hadde oppnådd den første kontakt med en fremmed sivilisasjon som utforsker vor planet.

Enhver av disse utsagn vilde ha rystet Amerika slik, at beretningen om Sputniks start i 1957, i forhold vilde virke som en russisk meddelelse om en særlig god hvetehest.

Mulighetene for et russisk gjennombrudd med hensyn til UFOproblemet er imidlertid usannsynlig, hvis vi skal tro de statlige erklæringer, som går ut på, at problemet overhodet ikke eksisterer.

På den 13. hovedforsamling av Den Internasjonale Astronomiske Union i august 1967 i Prag, besvarte en av de russiske delegerte mitt spørsmål vedr. russisk UFOforskning med en spottende latter og følgende temmelig absurde bemerkning: „Hvis det finnes flygende tallerkener, hvorfor flyr de da ikke nu lavt over Prag?“

Denne mann, en av de eldre astronomer, avlsø også å delta i et møte, som jeg hadde organisert for å diskutere UFOproblemet.

Han uttalte: „Da UFOs ikke eksisterer, finnes det jo intet å diskutere“. En av hans kolleger forsnakket seg imidlertid, idet han sa: „Russiske vitenskapsmenn har ikke tillatelse til å diskutere ukjendte flygende objekter. Selv om vi har beretninger om observasjoner av UFOs og andre fenomener fra ca. 70 land har Sovjetunionen og de andre sosialistiske land vært tause når det gjelder UFOberetninger.

På grunnlag av Sovjets tidligere holdning, tillater denne selsomme fortielse av *et problem, som*

er av voksende betydning for vitenskapen og regjeringerne, bare én slutning – og det finnes faktisk ting som tyder på, at det foregår en regelrett russisk forskning med henblikk på løsning av problemet.

En russisk astronom medgav i Prag overfor en amerikansk vitenskapsmann, at han selv trodde, det fantes et slikt problem. En annen amerikansk vitenskapsmann fikk nylig et brev fra sekretæren for en offentlig sovjetorgansasjon til utforskning av ukjendte flygende objekter. Russerne gjorde sogar kjendt i Prag, at de fremtidig kunde være interessert i å delta i en internasjonal konferanse vedr. interstellar kommunikasjon.

Ennu mer betydningsfull er en nylig utgitte førstepublikasjon av en artikkel i et russisk tidskrift, der en Sovjetisk vitenskapsmann behandler den store mulighet for eksistensen av ukjendte flygende objekter.

I denne artikkel, i ungdomstidsskriftet „CME-NA“, blir det sagt, at Sovjetunionen forbereder en bok med tittelen „DET BEBODDE KOSMOS“, hvis sjefsredaktør skal være visepresidenten i det russiske vitenskapsakademi, og at en artikkel av Felix U. Zigel (forfatteren av CME-NA-artikkelen) skal behandle ufoproblemet

Zigels artikkel ender med følgende ord: *Det eksisterer nesten hele Verden over et bestemt fenomen, som er kjendt som „UFO-fenomenet“. Dette fenomenets natur er ennå ikke utforsket, og ingen av de framførte hypoteser kan anses som en endelig løsning. I en slik situasjon er det korrekt å foreta en alsidig, omhyggelig vitenskapelig undersøkelse av dette innviklede UFO-problem.*

Vi vet allerede nok om den måte, USSR pleier å gjøre kjendt sine vitenskapelige fremskritt på – overraskelseseffekten, som er innebygget i ethvert trinn i deres romprogram, er et eksempel herpå – til å være temmelig sikre på, at en sovjetisk forfatter vel neppe vil forlange en „alsidig, omhyggelig vitenskapelig undersøkelse“ av et fenomen, hvis ikke en slik allerede er igang.

Sensommeren 1967 avsluttet „Chicago Sun-Times“ sin artikkelserie om gåtefulle, sterkt av-

grensede radiosignaler fra verdensrommet, oppdaget av en fysiker ved Massachusetts Institute of Technology – med setningen: „Sovjetiske vitenskapsmenn skal likeledes være meget aktive på dette forskningsområde“. Radiosignaler på skarpt avgrensede frekvenser fra rommet kan naturligvis være et symptom på utenomjordisk liv.

Zigels diskusjon vedr.: UFO's i „CMENA“ omfatter 5 teorier vedr. deres natur. Den 5. teori – at UFO's er „flygende apparater fra andre planeter som undersøker vår Jord“, er den eneste av de fem, som han ikke har noen innvendinger mot.

Kort sagt – de få „hårde“ informasjonen, jeg er i besittelse av – og min intuisjon – sier meg, at USSR allerede i mange år synes å ha foretatt en upartisk grundig UFO-forskning. Fra mine offentlige gjøremål vet jeg, at USA først nu har begynt å forberede en alvorlig behandling av problemet.

I 1948 ble jeg av USAF bedt om å være vitenskapelig rådgiver for denne, idet antallet av meldinger om merkelige lys på himmelen stadig øket. Dengang var jeg direktør ved Ohio Statsuniversitetets astronomiske observatorium og er nu leder av den astronomiske avdeling ved Nordvestuniversitetet. Jeg hadde i 1948, sjelden hørt om UFO's, og holdt disse – i likhet med de andre vitenskapsmenn jeg kjendte – for vrøvl. I løpet av de første fem måneders forbinnelse med det, som senere het „Project Bluebook“, (det beskjedne kontor på flyplassen Wright-Patterson i Dayton, Ohio som befatter seg med UFO's), fikk jeg ingen grunn til å endre min innstilling. De observasjonsberetninger som dengang kom i våre hender, var enten „identifiserbare“ flygende objekter (IFO's) som f. eks. værballeronger, meteorer eller fly, eller stammet fra upålitelige vitner. Noen få var innsendt på gjøn.

Men mens årene gikk, begynte det å hope seg opp tilfelle som jeg ikke kunde finne tilfredsstillende fysisk forklaring på. I rettferdighetens navn må jeg si vedr. project Bluebook, at næsten alle tilfelle, som jeg betraktet som uløst, også forblev dette i luftvåpenets akter, skjönt kritikere kom med bebreidelser over, at projektet alltid hadde en forklaring på de innberettede tilfelle. På den annen side pleide Bluebook i en lengere periode å „pynte“ på (forbedre) bestemte tilfelle. En observasjon, som på det tidspunkt denne ble foretatt, ble karakterisert som et „mulig“ konvensjonelt fly, ble i projektets årbok til et „sannsynlig“ konvensjonelt fly. Viktigere enn slike små forvrengninger er imidlertid det faktum,

at Wright-Pattersongruppen bare best. av en kaptein som leder, en annen offiser, samt en serjant og meg – som leilighetsvis rådgiver. Alle rede det faktum, at det bare var innsatt en kaptein til leder av denne gruppe, viser, hvilken betydning luftvåpenet hadde lagt på disse undersøkelser. *Min anklage er ikke primært rettet mot luftvåpenet – idet jo dette ikke er noe vitenskapelig forskningskontor. Men – under luftvåpenet eller ikke – mot at det ikke allerede fra de første følger av rapporter innløp, ble opprettet en stor UFO-forskningsgruppe med skikket personell.*

I de siste 20 år har jeg analysert mer enn 15.000 beretninger vedr. UFOs. Det kunne allerede etter kort tids gransking sies om ca. 90 pct., at dette ikke gjaldt UFOs men lett identifiserbare objekter. De gjenstående 10 pct. delte jeg i tankene igjen slik, at ca. 70 pct. stammet fra troværdige, fornuftige vitner og resten fra fantastier i en eller annen retning.

Det er altså slik, at for meg er minst 1.000 UFO-beretninger fullstendig uløst. Men for meg som vitenskapsmann er 1.000 forbløffende tilfelle mer enn nok til å reitferdiggjøre en grundig, profesjonell undersøkelse. Jeg vet ærlig talt ikke, hvorfor regjeringen brukte så lang tid for å komme til det samme resultat.

På slutten av 40 årene hersket blandt vitenskapsmenn den oppfatning, at UFOs er et produkt av det man kalde „etterkrigsnerver“. Da imidlertid observasjonene fortsatte i 50 årene, og dertil kom fra de forskjelligste steder på Jorden, måtte naturlig nok denne teori oppgis. Desverre ble den innstilling som fulgte nevnte teori ikke oppgitt, men bibeholdt.

Hvor mange UFO-beretninger hadde vi ikke fått, hvis den populære og akademiske innstilling til UFOs hadde ført til en nøytral undersøkelse istedenfor spott, kan ingen vite. Selv en generalmajor i luftvåpenet vil ikke gjerne la seg le ut av en professor.

En av grunnene til, at professorene mottok beretningene så foraktelig, var øyensynlig det, at man ikke kunne studere UFOerne i laboratoriet.

Resultater, som lar seg bekrefte ved laboratorieundersøkelser som kan gjentas etter behag, er stadig vitenskapens essens. Man må dog i denne forbindelse også være klar over, at mange av våre vitenskapelige erkjennelser vedr. universet, hverken er samlet eller bekrefte i laboratorier – og aldrig kan bli bekrefte her. Vi ved meget mindre om hvirvelstorme, end vi ville vide – hvis vi, når og hvor vi ville, kunne indfange én. Vi aksepterer imidlertid deres eksistens og har na-

turligvis noen vidt anerkjendte teorier om deres oppståen, sammensetning og øvrige forhold. Disse teorier er imidlertid resultatet av ikke planmessige iakttagelser. Likeledes kunne mange aksepterte soologiske erkjennelser, f. eks. våre forestillinger vedr. den sosiale struktur hos vilde løver, kun komme gjennom tålmodig iagttagelse i den fri natur. *Med UFOs er det som med hvirvelstormer, solflekker, vilde dyr og en mengde andre aspekter i denne verden. Vitenskapsmennene må tilpasse sine forskningsreiser etter naturen av de fenomener, han vil utforske. Å velge fenomener, som synes å ha forutsetninger for å kunne forskes i laboratorier, fører til feiltagelser på mange områder, og vil for UFO's være helt umulig.*

De eksisterende tegn kan tyde på en mulig forbindelse med utenomjordisk liv, hvis sannsynlige eksistens er almindeligt akseptert. Hvis slikt liv eksisterer, og hvis det gis en mulighet for kommunikasjon, kunne vår vitenskapelige viten om dette liv, sogar være farlig for videre eksistens. Vi vil gjøre det klart for oss: utenomjordisk liv og UFOfenomenet kan godt være to helt forskjellige forhold. Dette sidste (UFO-fenomenet) utgör imidlertid et meget interessant vitenskapelig problem i sig selv. Hvorledes kan dette utforskes? Ignorerer vi det ganske enkelt, fordi de beviser vi har, ikke følger gjengse vitenskapelige former for bevis?

Spørsmålet er nu ikke „om“, men „hvorledes“, vi skal kunne utvikle en virkelig vitenskapelig metode for å kunne utforske UFOproblemet.

Luftvåpenet erkjendte stilltiende problemets alvor, da det siste år utnevnte en spesiell kommisjon for utforskning av UFOproblemet – det såkalte Condonutvalget ved Coloradouniversitetet – oppkalt etter sin formann Dr. Edward Condon. Jeg håper, at det ikke ser ut som om jeg vil trække i bedene til dette utvalg, når jeg skisserer en måte å gå frem på for å få grundig vitenskapelig kjennskap til UFOspørsmålet.

La oss anta, at vi har liggende foran oss 5.000 UFOberetninger. Vi setter så inn 2 vitenskapelige kommisjoner, den ene består av fysikere, den andre av sosiologer. Nu ber vi utvalget undersøke tilfellene og derpå merke hvert enkelt med en selsomhetsindeks i trinnene Sigma 1 til 5. Med „selsomhet“ mener vi vanskeligheten ved å finne en enkel vitenskapelig forklaring på beretningen, samt å gi denne en vanskelighetsgrad. Deretter skal vitenskapsmennene forsøke, hvor vanskelig det er å finne en naturlig forklaring. Sigma 1 og 2 vil normalt gjelde UFOberetninger, som nok fortjener omtale, men som alligevel lett kan for-

klares. Disse behøver man ikke å bry seg særlig mere med, idet disse tilfelle drejer sig om IFO (identifiserte flygende objekter) mere end UFO. Her følger noen eksempler på IFOs: I mai 1953 kom en opphisset melding fra en del innbyggere i en mindre by i Wisconsin om at „i flere netter var det, kort før solopgang, kommet tilsyne et lysende objekt i øst – alt for klart til å være en stjerne. Den steg langsomt på himmelen og var synlig etter at de andre stjernene var forsvunnet. Vitnene var så påståelige at det neppe kunne dreie seg om noe dagligdags, så jeg reiste straks opp til den lille byen. Her stilte jeg opp et litet teleskop og fulgte objektets bane inntil det lysnet av dag. Med „Nautisk Almanak“ i hånden kunne jeg så overbevise vitnene om, at det gåtefulle objekt ikke var noe annet enn planeten Venus, som nylig hadde vært i laveste konjunksjon med Solen og derfor var på sitt aller klareste. (Luftvåpenet kan alltid regne med beretninger av typen Sigma 1 like etter soloppgang og solnedgang på grunn av Venus).

I New Hampshire ble 4 lys, først i rhombe – senere i T-form, iaktatt, mens de først stod helt stille, men senere beveget seg hit og dit. Observasjonen varte flere minutter. Identifikasjonen var positiv, idet det her dreiet seg om et tankfly av luftvåpenets type KC 97, som betjente en del andre fly. En radarstasjon i Labrador oppdaget et objekt i 15.000 m. høyde med en fart av ca. 130 km. i timen. 2 jagerfly av typen F 102 ble sendt opp, og disse fik også objektet på radaren. Gjenstanden ble observert på flere radaranlæg uavhengig av hverandre, og senere identifisert som en ballong sendt opp av et flystøttepunkt i Maine.

I New Jersey ble det meldt om et flatt objekt med kuppel midt på, større enn et rutenet. Klart gult lys kom fra firkantede vinduer på undersiden og grønne lys fra forsiden. Også dette objekt ble lett identifisert. Det var et normalt fly med et 12 meters reklamestillas, hvor det var anbrakt 245 blinkende lamper.

I 1962 meldte et skip fra US marine om et objekt, som fløy mot sydost, var synlig i 15 minutter og ikke ble registrert på radar.

Det ble oppdaget av navigatørene under posisjonsbestemmelse og ble observert av 1.000 mann inklusive kommandanten. Det var satelliten Echo I i henhold til omløpsbane og observasjonstidspunkt.

Dette er dog bare en del av historien. Det finnes nemlig også beretninger med høye sigmasiffer. Hvis det ikke var slik, var det heller intet

UFOproblem. Høye Sigmasiffer som 4 og 5 er reservert beretninger, som det ikke gis forklaring på med konvesjonelle, vitenskapelige uttrykk. La oss se på noen eksempler fra mine akter:

UFO OVER OKLAHOMA.

Klokken var 17,30. Jeg husker klokkeslettet nøye, da det ble annonsert et nytt program i bilradioen. Da det var sterk tåke, hadde jeg på både vindusviskere og lyskastere. Bilvegen går i dette område (av Oklahoma) over endel åsrygger kledd med eikeskog. Sikbarheten er således begrenset både forover og bakover. Vi kjørte støtt iveri og alt var normalt. Plutselig kom færende mot oss et uhyre sterkt lys med fantastisk hastighet. Det kom på skrå ovenfra og forfra over en skogbevakst ås. Det glødet som en kvikksølvlampe. Et øyeblikk trodde jeg, vi vilde komme ut for en frontkollisjon med et eller annet og jeg forsøkte derfor å kjøre ut til siden for å undgå sammenstøt. Vi ble alle voldsomt forskrækkede og min hustru kastet seg ned fra setet og vår sønn hoppet frem til oss fra baksetet. Da alt skjedde så fort, fikk jeg naturligvis ingen tid til å reagere. Lyset fra det møtende objektet blendet oss næsten. Plutselig begynte bilen å gå langsommere skønt jeg ikke bremsede, og den kom fullstendig under UFOens kontroll. Bilen ble stående stille og alt det elektriske utstyr som lys, radio og oppvarming falt fullstendig ut. Jeg rullet ned vinduet og stakk hodet ut, idet jeg kikket opp. Der så jeg direkte over meg i 60 meters høyde et tallerkenformet fartøy, helt urørlig. Imidlertid hadde jeg tilvendt meg lyset, som strålte fra dette fartøyet, og jeg kunde skjeldne form og størrelse og også vinduene i den øvre delen. UFOet hadde en diameter på minst 15 meter. Objektet gav fra seg en høy, hylende lyd, og jeg følte, at det kom en lett, varm vind fra det. Objektet var dekket av en stor kuppel. Observasjonstiden var bare 2-3 minutter, og på veien var det på dette tidspunkt ingen trafikk. Etter disse korte minuttene steg fartøyet loddrett, mens den hylende tonen ble sterkere, straks begynte bilen atter å køre normalt på veien(!) og lyskastere og det øvrige utstyr arbeidet, som om det aldri hadde været avbrudt.

Jeg kan uforbeholdent uttale, at dette ikke dreide seg om noen kjendt, jordisk fartøytype. Jeg har, siden jeg gikk ut av „Spartan School of Aeronautics“ i 1940, hatt med fly å gjøre og jeg har tjenestegjort i luftvåpenet.

Og her en rapport fra et luftstøttepunkt i Alaska:

„Observasjonen ble gjort, mens jeg hadde tjeneste i kontrolltårnet og nettopp skulde ta inn et

transportfly for landing. Som vanlig hadde jeg slukket lyset i kontrollrommet, og jeg hadde reist meg opp for å ta et siste overblikk over rullebanen (landings-). Da jeg rettet blikket mot den nordre enden, så jeg et lys, som dalte ned mot midtlinjen. Min første tanke var, at dette var et ukjent fly, som gikk inn for landing. Lyset beveget seg omtrent med samme fart som et stort fly i lav høyde og fortsatte langs midtlinjen i ca. 15 meters høyde. Flyplassen er utrustet med kraftig belysning langs rullebanene og lampene lyste med styrke 3. Koblingstavlen befandt seg rett bak meg på høyre side. Da lyset hadde nådd et punkt litt nordenfor tårnet, kastet jeg lyssjalteren over på styrke 4 i håp om å få en refleks fra objektets kropp. Jeg hadde hittil bare sett et lys, enda oversikten var førsteklasses. Da lampene lyste opp, gjorde objektet en høyrekurve, idet det med større fart trakk opp slik, at det forsvandt over et nærliggende fjell i løpet av ett eller to sekunder. Jeg mistet det straks av syne, idet det sannsynligvis var gått over til horisontalflykt. Jeg vil spesielt nevne, at da objektet bøyet av fra midtlinjen av landingsbanen og begynte å stige, skjedde dette meget skarpt, mens et fly ved slike manøvrer beveger seg i en bue“.

Her et kort utdrag fra en annen beretning:

EN TREDJE UFORAPPORT.

„Da jeg nærmet meg soveværelsesvinduet var hele gården opplyst i strålende oransje. Det så ut, som om allt gav gjenskin av ild. Jeg så opp og så et stort lys strålende i oransje. Jeg vekket straks min mann og ba ham straks komme til vinduet for å se tingen på himmelen. Han kom til vinduet, og mens jeg spurte: „Hva i allverden kan dette være?“ gjentok han bare: „Å, min Gud“. Jeg tror, vi betraktet gjenstanden omkring et minutt. Den var hele tiden stasjonær og syntes temmelig nær. Lyset var sterkere enn noe, jeg tidligere hadde sett, men vi kunde allikevel se direkte på det. Tilslutt sluktes lyset, ikke langsomt, men heller ikke så fort som en elektrisk lampe, som blir slått av. Det som ble igjen liknet en stjerne som satte seg i bevegelse mot de fjerne lysene i Los Angeles“.

Ingen av disse observasjoner (bare tilfeldig utplukket) fra min samling av observasjoner med høyt „selsomhets“siffer kan uten videre forklares, hvilket jo er tilfelle ved alle høye Sigmasiffer. Det er intet, som taler mot troverdigheten av disse utsagn.

Som neste skritt i det foreslåtte program vil

vi be gruppen av sosial vitenskapsmen, psykologer og sosiologer, om å vurdere troverdigheten av vitnene til de høye Sigmatilfelle, enkeltvis og gruppevis, vedr. hver enkelt observasjon, uten å legge spesiell vekt på denne. (Det beste vilde være, om de, som tilhører denne gruppe, ikke får lese UFOberetningene – de kunde bli forutinntatt.)

Det må legges ved akter, som bør innholde vedkommendes sykdomshistorie, tidsrom, stilling og øvrige samfunnsforhold, psykologiske og personlighetskaraktertrekk, et notat om vedkommendes vilje til å underkaste seg en løgnedektorprøve (og godta resultatet av denne), samt vitnenes tekniske kunnskaper. Videre må inntas i aktene vitnenes uavhengighet (er de fremmede, slektninger, venner), hvilken måte de fremstiller beretningen på (overdrivelser m.v.), var det et åpenbart forsøk på å oppnå publicity, eller ble beretningen avgitt forsiktig og tilsynelatende av pliktfølelse? Er det mulighet for, at beretningen ble gitt for å oppnå pekuniær vinning? Disse vurderinger vil vi ta med i aktene som C-bedømmelse (c = credibility, troverdighet).

„Troverdighetskommissjonen“ må også medta en nøyaktig rapport om vitnets reaksjon under avhøringen. En erfaren interwiewer lærer fort å akte på ting, som letter vurderingen av vitnets troverdighet. Det gis mange signaler som peker hen på psykiske beveggrunder, f.eks. tendensen til å gjenta visse setninger eller å gjenfortelle en opplevelse på en stereotyp måte – som et lydbånd. Alt dette er faresignaler, likesom hvis vitnet ytrer den svakeste antydning om, at det blir forfulgt. I slike tilfelle kan man straks oppgi undersøkelsen.

Jeg ble ved en spesiell anledning fortalt en historie, som tilsynelatende var en troverdig UFO-beretning, inntil vitnet plutselig i all fortrolighet røbet, at han var sikker på at hans telefon ble avlyttet og at han ble skygget, enten av „regjeringen“ eller av „romskipets passasjerer“.

Under min lange erfaring med UFOfenomener har jeg utviklet en viss taktikk, som straks avdekker slik mangel på troverdighet. Jeg hører f.eks. nøye på beretningen, og så, som om jeg vil fastslå at alt er riktig forstått, gjentar jeg det, som er sagt.

Imidlertid gjengir jeg på 2 eller 3 steder vitnets beskrivelse feil (f.eks. retninger, tidsangivelser o.lign.) for å se om vitnet straks vil rette meg eller lar min gale fremstilling stå upåttalt. Man lærer ganske snart å vurdere observatørens objektivitet. Den groveste feil vitnet kan begå

er, når dette refererer en fortolkning av fakta istedenfor selve fakta. Vitnet kan f.eks. si: „Romskipet avpatruljerte nabolaget og hadde oss under oppsikt“, skjønt det i virkeligheten bare så et lys fare omkring på himmelen.

En av de største skuffelser en UFOforsker kan oppleve er, at når han på slutten av en tilsynelatende enkel beretning, blir fortalt, at vitnet har hatt mange liknende opplevelser. Vi kaller slike personer „gjentagere“. En person med så liten forståelse for statistikk og sannsynlighet som tror, at han alene kan oppnå dusinvis av observasjoner av UFOs, mens majoriteten av menneskeheten overhodet aldri får se noesomhelst, der bare likner et UFO, må anses for lite tillitvækkende.

Når vi så da treffer en kombinasjon av „gjentageren“ og „den forfulgte“ begynner det å bli riktig ille. I flere måneder fikk vi i project „Bluebook“ hyppig brev fra et dårekistelem, som formante oss instdendig til å foreta oss noe mot UFOene, som regelmessig besøkte ham og forstyrret hans seksuallfunksjoner!

Denne „troverdighets“kommissjons arbeide blir faktisk meget vanskeligere enn den vitenskapeligen. Den sistnevnte må bare fastslå om historien innhold lett eller vanskelig kan innpasses i det vitenskapelige billede til enhver tid. „Troverdighets“kommissjonen må imidlertid bringe på det rene om vitnene er pålitelige, ansvarsbevisste mennesker, som nyter almen tillit, videre om de i forbindelse med observasjonen, kan ha gjort grovere feil eller missfortolkninger.

Påstanden om, at de beretninger, som kommer fra politifolk og flygere må være korrekte, holder ikke stikk. Det er kjendt, at flygere har kastet flyet ut av kurs da de så et stjernesud som de trodde lå på kollisjonskurs, men som, hvilket senere er bragt på det rene, befandt seg mellom 50 og 100 mil borte. Når imidlertid flere politifolk og/eller flygere er overensstemmende i sin beretning, og da særlig når observasjonstiden er tilstrekkelig lang, (d.v.s. at det dreier seg om minutter istedenfor sekunder) vil det være vanskelig å sette deres vitneprov tilside. Også når man mottar høye Sigma-beretninger fra ingeniører og vitenskapsmenn, hvis troverdighet må anses høy og hvis moral antas å utelukke spøk i slike tilfelle, kan man ikke gjøre annet enn å motta historien i fullt alvor.

Spøk og narrerier er ikke så utbredt, som avisene vil ha det til. Studenterspas og ablegøyer (spøgefugle) forøvrig blir gjerne kopiert og man får seg en god latter av dette, særlig i de tilfelle,

hvor gode borgere er gått på limpinnen. En slik historie blir ofte ledsaget av fotos, idet spasmarkerne tror at et foto er mer verdt enn 10.000 ord. I virkeligheten er fotos intet verd, hvis en ikke kjenner omstendighetene omkring tid og sted der dette ble tatt.

Enhver fornuftig undersøkelse av UFOberetninger må begrense seg til dem med høye C- og Sigmasiffer. Man må undersøke om det finnes spesielle trekk i forbindelse med observasjonene, f.eks. kinetiske forhold, lysstyrke, geometri, geografisk fordeling, årstider m.v.

Ved hjelp av elektroniske regnemaskiner kan man da finne ut forskjell og likhet vedr. disse og andre faktorer.

Det kan synes overraskende at en slik søken etter et mønster og skjemativering ikke forlenget er gjennomført av luftvåpenet. Regjeringen var faktisk inne på en slik undersøkelse i 1953. En gruppe fremtredende vitenskapsmenn under ledelse av Caltechfysikeren Howard P. Robertson ble dengang oppnevnt for å legge saken under lupen. Gruppen fikk imidlertid bare et begrenset antall tilfelle til rådighet og – hele 4 dager! Vår regjerings metode var i alle andre tilfelle å behandle enhver observasjon, som om den var den eneste eksisterende. Luftvåpenet derimot forsøkte å bortforklare observasjonene ettersom de innløp. Denne „splitt og herk“teknik er uten kraft og den kan ikke fremskaffe det viktige grunnlag som jo er vitenskapens bæresøiler.

Den her foreslåtte metode til studier av UFO-rapporter burde være særlig egnet til å komme til kjernen, hvis en slik foreligger, og således utvinne det vitenskapelige guld av den eneste erts vi er i besittelse av (UFOberetningene), hvis slikt guld eksisterer.

Det foreligger imidlertid en ennu mer direkte veg, nemlig den aktive istedenfor den passive. Det skolemessige studium av UFOberetningene bringer bare frem sannsynligheten, at UFOfenomenet representerer noe som inntil nu ikke er plassert innen den vitenskapelige ramme. Ingen passiv metode kan bevise, at det virkelig er tilfellet, den kan bare gi oss et visst mål av sannsynlighet for, at det er så.

Den passive metode – den omhyggelige undersøkelse av beretningene og oppstillingen av logiske hypoteser – minner meg om historien om forskeren, som kom tilbake fra Gobi-ørkenen etter å ha lett etter Dinosaurusegg.

I sitt foredrag nevnte forskeren mange grunner til, at de fundne egg virkelig var Dinosaurusegg. Han betonte, at de hadde den vekt og stør-

relse, som man kunde vente av Dinosaurusegg, når man tar hensyn til alder og tørke. De hadde også den rette farve, og alt lod tyde på, at det virkelig var Dinosaurusegg. „Og“ avsluttet foredragsholderen sin tale, „da vi tilslutt slo istykker et egg, fant vi en Dinosaurusbaby i det.“

Hva vi virkelig har bruk for i UFOforskningen, er at vi finner en UFObaby i pakningen av UFOrapporter.

Det neste skritt i den vitenskapelige tilnærming av UFOproblemet må helt klart bli det aktive.

Når vitenskapen først er overbevist om at UFOproblemet er verd et vitenskapelig angrep, er vi kommet til et interessant og utfordrende stadium.

Det må finnes ut av – når tilforlidelige personer melder om tilfelle av ukjent fysisk natur – om disse virkelig eksisterer. Kort sagt – det må gjøres omfattende anstrengelser for å skaffe fotografier.

Når vangripelige fotografier er forhånden, kan man slutte, at det inntrykk observasjonen gav, virkelig er kommet frem som et bilde på vitnets netthinne. Eksistensen av vangripelige fotografier ville gi det ugjendrivelige, vitenskapelige bevis for at UFOs, som vi har definert dem, eksisterer.

Hele problemet kunde løses, eller ihvertfall bringes opp på et solid plan, hvis det kunde foreligge håndgripelige bevis, som f.eks. „metall“ funnet under betryggende omstendigheter. Meteorere ble jo først anerkjent av vitenskapen etter et vitnefast meteorfall i Frankrike i 1803. Dette var i sannhet meget enklere, enn om vi skulle angripe problemet med tilsvarende Sigmadigrammer vedrørende meteorere. Vort problem kunde på samme måte løses ved, at en UFOflotile vilde lande.

Hvorledes kan vi imidlertid jage de listige UFOs uten våpen, men med kameraer? Må vi stille opp automatiske kameraer langs alle våre landeveier? Nepe. Et studium av den geografiske fordeling av høye Sigmatilfelle, vilde avsløre (noe som en flyktig oversikt allerede viser), at visse områder dagevis, ja ofte i uker har vært UFO„varme“. Når en EDBcomputer har avslørt et slikt område, vilde jethelikoptere med tekniske team på kort tid være på stedet og i løpet av bare noen timer etter første meldingen, vilde filmkameraer, spektroskopier og geigertellere være oppstilt på stedet. Omkostningene vilde ikke falle tunge, når det ved studiene av de beste tilfelle vil gå frem, at virkelig vitenskapelig belønning ligger gjemt bak UFOfenomenene. Til støtte for det undersøkelsesteam som måtte bli å opprette, og som samlesentral for originaldata, burde opprettes et sentralt UFO-

institutt i USA. En sentral døgntelefontjeneste (UFO 1000) kunde opprettes som ved hjelp av kompetent personell skulde ekte UFOberetninger fra gjøn og misfortolkninger. Henvendelsene skulde ledes til samlenummeret UFO 1000. Skulde oppkallene forårsake problemer på grunn av misbruk, kunde disse bli å anse som forseelser eller sogar som kriminelle handlinger i likhet med misbruk av postkasser og offentlige brannmeldere.

La oss anta, at en ensom bilist treffer på et UFO, slik som jeg nevnte i mit første eksempel. Så snart han kommer til en telefon, ringer han nummeret „UFO 1000“. Når beretningen er motatt og vurdert, oppkaller hovedkvarteret det stedlige politikammer, hvorfra folk straks rykker ut med kameraer m.v. Skulde det være nødvendig med helikopter, vilde dette også snart være på stedet.

Ved en slik samordnet aksjon vilde det utrettes meget mer, en om man bare passivt sitter og tar imot og vurderer innløpne rapporter.

Hvis UFOs eksisterer, vilde vi innen et år etter innføringen av et slikt programm være i besittelse av fotografier, spektrogrammer, film, gipsavtrykk (fra landingstilfelle) og detaljerte mål samt kvantitative anslag over lysstyrke, hastighet o.s.v.

Hvis imidlertid UFO 1000 programmet etter et års oprigtigt og intensivt arbejde ikke resulterer i noesomhelst, vilde jo dette ha en negativ verdi. Vi kunde da igjen trekke oss tilbake til „det sunde menneskevetts verden“ og si med et skuldertrekk: „Det må ha vært et virus, som har vært utbredt over hele verden.“ Dette uttrykk er også med hell anvendt på andre områder av menneskenes forskning.

Jeg skal medgi, at jeg vilde bli meget overrasket, hvis ett års forskning ikke vilde resultere i et eller annet. Men i motsat fald tror jeg nemlig menneskeheten vil stå foran det største eventyr den har opplevd, siden den voksede menneskelige intelligens vendte seg utad for å utforske universet.

„Playboy“, dec. 67. /SSA

Är det lösningen på tefatens gåta?

I „Ljusdals-Posten“ fra 7. august 1968 har vi fundet følgende, som nok er værd at videregive:

Om man placerar en magnet på en blyplatta och kyler ned alltsammans till några grader över den absoluta nollpunkten ($\div 273^0$ C), så börjar magneten att röra sig, sakta lyfter den, glider uppåt och blir svävande några centimeter ovanför blyplattan, buren av en osynlig kraft.

Fenomenet kallas *supraledare*. Förklaringen är att magnetens eget kraftfält „inritas“ i blyplattan och stöter bort magneten. Lyfter man bort magneten och släpper den igen så söker den sig tillbaka till det „inritade“ magnetfältet som den alltså „minns“ – något som man nu börjat utnyttja inom datatekniken för minnesenheter.

Några forskare vid Chalmers i Göteborg har på det här fenomenet bygget en helt fascinerande framtidsvision. Det är nämligen teoretiskt tänkbart att man i framtiden skall kunna konstruera syntetiska materiel som blir supraledande redan vid „normala“ temperaturer, kanske vid 20 minusgrader.

Det skulle i så fall kunna innebara en slags

„tefatsliknande“ farkost som seglar omkring buren av sitt eget magnetfält. Kanske det blir lösningen på de flygande tefatens gåta – vem vet?

Noll resistens

Et annat fenomen som inträffar vid dessa låga temperaturer kan förefalla nästan otroligt, i varje fall för de läsare som har någon insikt i elektroteknik.

Antag att vi har en vanlig elektrisk krets med ett batteri och en spole. Batteriet lämnar kraft till spolen som avger ett magnetfält. Vi kyler sedan ned spolen, kortsluter kretsen och tar bort batteriet. Nu bör kretsen i rimlighetens namn inte fungera – men se det gör den i alla fall. Utan strömtillförsel finns magnetfältet kvar, vilket visar att det rusar elektroner genom spolen. Och sådana kretsar har man lyckats hålla i gång upp till ett par år utan att magnetfältet försvags.

Fysiskt beror detta på att det elektriska motståndet är lika med noll vid låga temperaturer och fenomenet har för några år sedan fått stor praktisk betydelse i den så kallade *supraledande magneten*.

En sådan magnet är inte mycket större än en vanlig trådulle men ger ändå mycket starka magnetfält (upp till 100.000 Oe).

Som jämförelse kan nämnas att en konventionell magnet för ett sådant fält är meterstor, fordrar enorma mängder kylvatten och ett helt elverk för att drivas. Den supraledande magneten startas med hjälp av ett par bilbatterier och allt man behöver tänka på är att hålla den nedkyld med flytande helium.

Klättrande vätska

2,2 grader över den absoluta nollpunkten inträffar ännu ett märkligt fenomen. Det är då Helium I övergår till Helium II och blir vad man kallar *supraflödande*.

Vi kan föreställa oss ett glas vatten på bordet framför oss. Medge att det skulle vara förvånande om vattnet plötsligt började „klättra“ efter glasets innerväggar och på så sätt ta sig ut och rinna ned på bordet. Det är emellertid ungefär vad som sker, men då är det helium

i stället för vatten. Vid den kritiska temperaturen, 2,2 grader Kelvin börjar vätskan klättra efter kärlets väggar och bete sig högst besynnerligt.

Till sist kan man kanske fråga sig vad försöken i den här „uppochnedvända“ världen egentligen har för praktisk nytta.

Ja, förutom det redan nämnda så kan supraledningen komma att ge helt friktionsfria lager, som i sin tur kan ge gyrokompasser med enorm precision för navigering av rymdfarkoster och atomubåtar. Och dessutom får man inte glömma att det är först under de allra senaste åren som det „lossnat“ för den här synnerligen intressanta grenen av naturvetenskapen. För den som djupare vill sätta sig in i området kan rekommenderas en bok som utgivits av Statens Naturvetenskapliga Forskningsråd – Svensk Naturvetenskap 1968 – som desutom innehåller en del andra, minst lika intressanta artiklar.

Anders Gunnarson-Öfwerström.



Kom nu, så skal vi vise Dem vores måne.

Utaknemlighed er altid en slags svaghed. Jeg har aldrig set, at dygtige mennesker var utaknemlige. Goethe

Når du drikker vand, så tænk på kilden. Kinesisk ordsprog

Leddiggang som sådan er ingenlunde roden til alt ondt, tværtimod, den er et sandt guddommeligt liv, når man ikke keder sig.

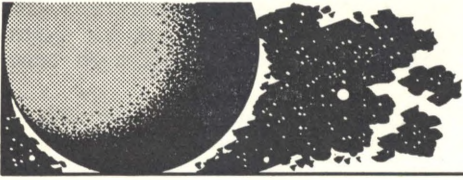
Søren Kierkegaard

Hvor meget godt man end siger om os, lærer man os ikke derved noget nyt.

La Rochefoucauld

Kun efter det træ, som bærer frugter, kaster man med sten. Orientalisk ordsprog

Det vigtigste er, hvad vi er. Det næstvigtigste er, hvad vi har. Endelig kommer der som det tredievigtigste, hvad andre mennesker tænker om os. Schopenhauer



JORDEN RUNDT

Strømsvigt i Los Angeles.

Al elektrisitet forsvandt pludselig i et område nær Griffith Park i Los Angeles, Californien i en time og 25 min. den 30. august 1967 fra kl. 00,07 til 01,32. Mange observationer af fl. tall. var blevet indtelefoneret til lokale radioprogrammer om eftermiddagen. Det mærkværdigste var imidlertid, at mens alle lamper og gadelys i området var slukkede, blev ét eneste gadelys foran AFS-CA's hovedkvarter ved med at brænde under hele strømafbryderen! (AFSCA står for Amalgamated Flying Saucer Clubs of America. O.a.).

Flying Saucers Internat., marts 1968 /FSS

Strålende UFO set over Syd-Californien.

Et UFO, der oplyste den Syd-Californiske himmel tidligt i morges, blev beskrevet af nysgerige, der havde samlet sig, og tillige af politibetjente, som „et strålende klart objekt, der funkede som en diaman“.

UFOet blev observeret af beboere i Buena Park området, som rapporterede til politiet, at objektet, der blev fulgt af hvad man troede var to satellitter, bevægede sig hurtigt i østlig retning.

Med en „det er ikke noget, der rager mig“-mine udtalte betjent Tom Patton fra Stanton politikreds, at han kikkede gennem sin kikkert efter at have modtaget tre separate rapporter om UFOet, og dér var det.

„Objektet var stjernelignende, men det var mere klart“, sagde betjent Patton, „jeg regner med det var ca. 2000 fod oppe“.

Udklip fra avis, 17.-10.-67.

Flying Saucers Internat., marts 68. /FSS

Studenter påstår å ha fotografert tallerken.

Et skiveformet „hvidt lys“ ble sett og fotografert i nærheten av Laurentian University den 23.

jan. 1968, påstår 5 studenter ved Sudbry College University, (Canada).

Jim Lockett, student i sitt andre år og foto-redaktør for universitetets årbok uttalte, at han sammen med 4 andre studenter holdt på å sette opp et kamera for å ta nattbilleder av Sudbry-universitetet, da det merkelige lyset viste seg. De var på golfbanen ved universitetsområdet ved 19,15 tiden da en av studenterne, Jim Calarco, sa han så et lys som langsomt nærmet seg vestfra. „Jeg vidste ikke hva det var“, sa Calarco, „men jeg ropte så alle kunde høre meg“.

Guttene fortalte at objektet syntes å sveve over Nepahwin Lake vestenfor dem i omtrent 4 minutter. Lockett sa han fikk tid til å knipse et dusin billeder med sitt 35 mm kamera. Billedene ble tatt på tid og med tri-X film. Calarco uttalte at lyset forsvandt på den måte at det ble mindre og mindre. Ingen hadde hørt noen lyd. Lyset befandt seg ca. 45 grader over horisonten.

En talsman for Falconbridge radarstation uttalte at hendelsen ikke vilde utløse noen kommentarer fra det militære. Han sa at det var stående ordre mot å uttale seg ved slike observasjoner.

Sudbry Star, 24. jan. 68

Saucers, Space and Science, forår 68 /SSA

UFO eksploderer over Colorado.

Denver, den 12. oktober 1967 (UPI).

Et UFO, der udsendte pulserende rødt og grønt lys, eksploderte i et klart glimt over de brune bjerge mellom Alamosa og Blanca, Colorado. Dette blev i går hævdet af beboere i området.

Rapporten kom frem, lige efter at den 37-årige professor i psykologi ved universitetet i Wyoming, Ronald Leo Sprinkler, havde utdalt, at han troede, at USA blev iagttaget af rumfartøjer fra en anden planet.

Sprinkler, der også er formand for denne stats APRO-afdeling og medlem af NICAP, gjorde opmærksom på, at de besøgende rumfolk måske kunne være fjendtligsindede.

Flying Saucers Internat., marts 1968 /FSS

UFO'er kunne være virkelige, siger amerikansk astronaut.

Denver (AP).

Den amerikanske astronaut, major James B. Irwin, erklærer, at han ikke kan ignorere muligheden for at UFO'er er virkelige, og det er muligt, det drejer sig om objekter fra andre planeter.

Flying Saucers Intern., marts 1968 /FSS

To personer melder å ha fotograferet UFO.

To personer fra Medicine Hat så på en jaktur i november et UFO urørlig på himmelen ved Nanton, Alta, Canada. Len LeBlanc og Dave Pritchard så det merkelige objekt i de tidlige morgentimer den 11. november da de var på hjemtur langs Highway 2.

Mr. LeBlanc stoppet bilen ca. 2 miles syd for Nanton kl. 2,30 og forsøkte å filme objektet. Et klart lys vises på 23 billeder av filmen men han er usikker på om det er selve objektet eller bare en refleks fra månen eller en annen lyskilde.

Han fremholdt at både han og mr. Pritchard så objektet i en kikkert med 10 ganges forsterkning. Det forstørrede billede røbet et stort, rundt objekt flankeret af et lille cirkelrundt objekt nederst og 15 til 20 armer som stakk opp fra dette. Han fremholdt videre, at de mindre gjenstandene var meget nær hovedobjektet, dog uten å se ud til å henge sammen med dette. Mr. Pritchard uttalte at hovedobjektet gradvis endret farge, idet det skinte i forskjellige grader av oransje, blått og grønt. Begge vitner uttalte at de så serier av bølgende linjer eller striper på det store objektet. Ingen lyd ble hørt.

Medicine Hat News, 30. dec 1967.

Saucers, Space and Science, forår 68 /SSA

UFO set to aftener i træk i Sharon.

Sharon (Pennsylvania O.a.) (AP).

Et UFO er blevet set svæve på den nordlige himmel to aftener i træk, sagde politiet i freddags.

Torsdag aften kom UFOet til syne en halv

time efter et strømsvigt, der mørkelagde 6000 hjem, sagde overbetjent James Reeher.

„Det er stort og næsten helt hvidt, men midten har et orange skær“, sagde Reeher. „Efter kort tids forløb gik det itu, og stykker, der så ud som smeltet metal, faldt ned“.

Reeher sagde, at snevevis af mennesker ringede til politiet og sagde, at de havde set UFOet. Reeher sagde, at han også så det

„Måske siger I, at jeg også er en af disse skøre kugler“, sagde han. „Jeg ved ikke, hvad det er, men jeg så det.“

„Det kom først til syne omkring kl. 21 onsdag aften“, sagde Reeher. „Det kom tilbage ved samme tid torsdag“.

„Det svæver rundt, går lidt til højre, lidt til venstre, så lidt op og ned, og derefter forsvinder det“, sagde han.

Han sagde endvidere, at alle brandmændene på vagt også så objektet, men tilføjede, at han ikke kunne tro, at der var nogen forbindelse med strømafbrydelsen.

Udklip fra en avis den 9-9-67.

Flying Saucers Internat., marts 1968 /FSS

Mange vidner til flyvende tallerken

OVER BYKER, (England).

The Journal, tirsdag den 5. oktober 1967.

En Newcastle politimand ringede til sin stationsleder tidligt i dag og meddelte ham: „Jeg har netop set og hørt en flyvende tallerken“.

Constable Dawson, 25 år, patruljerede på Shields Road, Byker, da han så et klart gråt lys på himlen. Han hørte en støj som en bil med en løs ventilator-rem. Det var temmelig højt oppe, og størrelsen var ca. som en stor lampe-skærm“, sagde han på East End politistationen. „Da jeg bevægede mig bort fra den, mod vest, aftog lyden. Jeg aner ikke, hvad det kan have været. Det var meget mærkeligt“.

Andre betjente på stationen hørte lyden, som fortsatte i over et minut. Folk på gaderne så også objektet. En taxachauffør, Gordon Armstrong, Hotspur Street, Heaton, befandt sig i sit kontor, da han hørte det. „Luften vibrerede, jeg kikkede ud og så et mærkeligt gråt objekt. Der kom et blink. Det lød som om et eller andet svævende derefter accelererede væk“.

Mr. Edward Jobe, chef på kontoret, tilføjede: „Lyden var, som når en usmurt fjeder ruller sig op. Adskillige mennesker kom ud for at kikke

og bilerne stoppede op. Luften var næsten elektrisk“.

En forbigående sagde: „Det ligner en grå fodbold, men det er selvfølgelig umuligt at sige noget om størrelsen, da den kan have været meget højt oppe. Jeg kan ikke se, hvordan eksperterne vil bære sig ad med at bortforklare denne her. (TUFOS har endnu ikke afsluttet efterforskningerne i denne sag).

Scientific Approach, april 1968 /WOJ

UFO'er set i mere end en time.

fra Taurange, Mrs. Knott
24. april 1968.

En kvinde fra Mount Maunganui (New Zealand) og hendes familie på tre børn så, hvad de beskrev som en „uforglemmelig“ begivenhed tidligt onsdag morgen, (24.-4.) da de så to „uidentificerede flyvende objekter“ fra deres hjem på Oceanview Road.

Kvinden, som foretrækker at være anonym, sagde, at hun først så objektet fra sit køkkenvindue omkring kl. 05,15, mens hun var ved at lave kaffe.

„Den hang over „the Blowhole“, lige under skygrænsen og den så ud til at være større end en stjerne og skinnede meget klarere“, sagde hun

Hun vækkede sin datter, som også kunne se objektet og mens de prøvede at identificere det, kom et andet med samme form og størrelse langsomt forbi i samme højde i retning mod Papamoa.

Da det andet UFO bevægede sig ud af syne fra deres vindue, blev det første dækket af stormskyer. Da skyerne forsvandt igen, var det borte.

UFOet, der havde bevæget sig mod Papamoa, kom så igen lige over Motiti Island før det langsomt bevægede sig opad.

„De så begge to ud som et kors“, sagde hun, „det er noget, jeg aldrig vil glemme“.

Naboen, som også var oppe, så objekterne. „De var så klare, at jeg er sikker på, at også andre må have set dem“, sagde hun, „særlig folk på Papamoa“.

På vej over himlen gav UFOerne en svag sumrende lyd fra sig, men den lignede slet ikke en flymotor.

Objekterne forsvandt først endeligt ud af syne kl. 7.

Bladet fik også et andet brev om den samme observation:

Sir. – med hensyn til Deres artikel om UFOer set af familien på Mount Maunganui (Bay of Plenty Times 26. april).

Jeg så også dette lys – som jeg først regnede med var en klar stjerne – bevæge sig hen over himlen i en højde af ca. 1.500 fod (450 m). Jeg fór ud i vinterhaven efter min kikkert og fulgte heri objektet over mod Papamoa.

Dette var tirsdag morgen lige omkring kl. 5. Jeg så også lyset onsdag morgen på samme tid. Jeg hørte ingen motorlyd.

HVAD VAR DET? Otumoetai.

Scientific Approach, maj 1968 /OJK

Næsten landing på strand nær Sydney.

Fra UFOIC Newsletter, Postbox E170, St. James, Sydney, Australien, marts.

I week-enden den 13. januar i år (68) tog fire unge mennesker, A. Tory, J. Rizzo, J. Smith og M.Zines på campingtur til Wattamolla Beach, 13 miles syd for Sydney. Det havde været regn. I nogle dage og derfor begyndte vandet at samle sig i pytter rundt om deres telt. I en pause i regnen omkring kl. 2 (nat) var der mulighed for at grave en kanal, så vandet kunne blive ledt væk. De var ved at grave sand væk med hænderne og Andrew Tory lyste med en lommelygte, da de pludselig blev opmærksomme på et klart lys på nordhimmelen lige over en bakke, der afgrænsede deres udsyn. De mente først, at det var en flyver eller en helikopter, men de kunne ikke få dette til at passe med de mærkelige stødvise bevægelser, som lyset foretog, idet det dykkede ned bag bakken helt lydløst.

Lyset kom frem igen over bakkekammen, drejede mod syd for at komme over bakken og begyndte at nærme sig dem. Det blev større og klarere mens det nærmede sig. Det viste sig nu, at lyset faktisk bestod af to lys, et stort og klart foran og et mindre rødt bagest. Det så ud til, at lysene sad på et trekantet eller nærmere klokkeformet objekt. Mens objektet lydløst gled nærmere, blev hele området under det, buskads og klipper, klart oplyst som af en projektor over et område nogle hundrede fod i diameter. Drengene var efterhånden blevet noget forskrækkede, men blev nu roligere.

Objektet stoppede, slukkede lyset og hang stille

i 200 fods (ca. 60 m) højde 400 yards væk. Objektet stod nu i silhuet mod himlen, trekantet, med et tværmål på omkring 50 fod (15 m) og med en lille kuppel øverst. Hen langs med siderne spejlede et uklart rødligt skær sig på overfladen. Det stammede fra en række små lys anbragt langs kanten. Alle drengene var enige om, at „der var vel ti røde lys på hver side, men ingen på hverken den side, der vendte mod os, på toppen eller i bunden“. Det matte, røde lys var lige netop stærkt nok til at aftegne objektets klokkeform og til at gøre overfladen synlig og give indtryk af et mørkt metal. Der var ingen vinduer, antenner eller lignende synlige.

Nu var drengenes mod vendt tilbage og to af dem besluttede at gå nærmere og se hvad det var, men de ombestemte sig. I stedet bestemte Andrew, der havde en stærk lommelygte, sig til at prøve at lyse på objektet, hvis lygten kunne række langt nok. Det kunne den ikke, men så snart lygten blev tændt, svarede objektet ved at tænde de store lys. Andrew blev forvirret og drengene blev bange, så han slukkede lygten, og på samme måde svarede objektet. Andrew signalerede tre gange og objektet svarede to gange. Den tredje gang slukkedes det klare lys ikke; men efter at have hængt stille i omkring 25 sek. begyndte fartøjet at bevæge sig langsomt væk. Det gik i nordvestlig retning, så fulgte det bakkekammene langt inde i landet og forsvandt pludselig bag dem. Drengene var forbavsede over deres oplevelse og diskuterede den længe og nåede til sidst til den konklusion, at objektet ikke var noget konventionelt fartøj, men at det måtte være et UFO.

Scientific Approach, maj 1968 JOJK

UFO'er set hyppigt over Niagara-faldene.

Giulio Ferrantino, DEPEW, USA, 28.4.68

Der er i den senere tid hyppigt set „fl. tall.“ ved Niagara-faldene. Disse overflyver dem ikke alene lavt, men står også længe i luften over den mægtige afgrund. Ved de fremmede fartøjers optræden hænder det, at de højmoderne og sensible apparater, som regulerer strømfordelingen med højspænding i hele den nord-østlige del af det amerikanske kontin., tydeligt registrerer dem.

Disse fænomener beviser, at det ikke drejer sig om bagateller, som myndighederne fremdeles synes at tro.

Der er ikke mange, der har lejlighed til at se

disse flyvende tallerkener, da de altid viser sig om natten. Det er for det meste politibetjente og nattevagter, der ser dem; men desværre har de påbud om, ikke at tale om det, så derfor er oplysningerne sparsomme; når så pressen opsnapper dem, forvansker man dem hér.

Jeg bor i en landsby 20 km fra vandfaldene. Mange gange har jeg været der om natten i forventning om at se de fremmede besøgende, udrustet med et godt fotografiapparat. Jeg kunne bemærke, at før de kommer til syne, viser der sig et blegt, fosforiserende lys; så kommer tallerkenerne lavt ned over, altid i formation, to og to, med strålende lys i forskellige farver. De udfører derefter altid en stadig op- og nedgående bevægelse, og til slut starter de ganske pludseligt, stiger hurtigt med en pludselig vending og forsvinder i nattens mørke.

Også i år har observationerne været talrige:

Den 23. jan. 1968 viste der sig en formation med forudgående fosforiserende lys.

Den 26. februar, som ovenfor, 4 tallerkener med rødt og grønt lys. Senere blev de observeret i en nærliggende landsby. Den 15. marts, 2 tallerkener svævede over vandfaldene. Den 2. april, kl. 2 om natten, efter det forudgående fosforiserende lys, 4 tallerkener i formation, to og to, ganske nær.

Der kan have fundet mange flere observationer sted, som ikke er kendt, fordi de ikke omtales.

Som sagt er det mest politibetjente og nattevagter, der ser noget; journalisterne er vante til at få deres informationer fra dem og udbreder dem så gennem radio og TV. Fjernsynet viser også farvegengivelser, (taget) af dem, der har set tallerkenerne. Desværre sker det regelmæssigt, at disse vagter bliver straffet af deres foresatte.

Men man må betænke: Hvem kan tie, når man om natten pludselig ser et sådant objekt, hvis lys gør det endnu mere mystisk, stå over træer og huse eller over ens eget hoved, lydløst og pulserende, lysende eller mørkt? Det er noget, der gør indtryk. Den, som altså har set noget, kan ikke lade være med at fortælle om det oplevede eventyr til andre, og glemmer også den følte frygt såvel som givne ordrer (og trusler).

Man må derefter spørge: Hvad vil de flyvende tallerkener over Niagara-faldene? Der findes ingen militære installationer og ingen bombelagre at overvåge på hele egnen; der er heller ikke militærkaserner i hele grænseområdet til Kanada.

Hvad søger de fremmede så? Måske skal deres

tilsynkomst føre myndighederne til den beslutning at bekræfte deres tilstedeværelse for offentligheden? De observerede tilbageslag (udslag) i apparaterne på Elektro-centralen er et synligt bevis.

„Alaya“, juni 68 /BK

UFO Nachrichten nr. 144, august 1968.

Tre små „rommenn“ set.

Omkr. kl. 21,00 sidst i okt. 1967 var Donald Marshal fra Melford, Sask., Canada på vei hjem etter å ha besøkt sin fetter.

Da han nærmet seg hjemmet, så han et lys bak huset. Da han kom nærmere så han noe som liknet en lys firkant omtrent 12 fot over bakken. Denne var ca. 4 fot høy og 16 fot lang.

Lyset så ut til å være et vindu i et meget større objekt, kanskje 50 fot langt. Det hørtes ingen lyd og Marshal kom så langt som ca. 200 fot fra gjenstanden.

Plutselig ble en sterk lyskaster slått på og han så 3 små menneskeliknende vesener komme fra maskinen.

De beveget seg meget hurtig, bar grønne uniformer og en slags hodebedekning. De tre vesener forsvandt og fartøyet tok langsomt av. Farten var ca. 5 miles i timen. Han undersøkte ikke området på dette tidspunkt da han ikke nøyaktig visste, hvor de tre små menn hadde gjort av seg.

Neste morgen fant han ingen spor bortsett fra noen brukne trær.

Da han ble spurt, uttalte Marshal, at han var overbevist om at han hadde sett et UFO.

Kilde: Mary Lou Guenther, Saskatoon, Sask.

Saucers, Space and Science, forår 1968 /SSA

3 tallerkenformede UFO's iaktatt.

En familie fra den lille byen Cave (Canada) påstår å ha sett 3 tallerkenformede blekgule objekter i V formasjon i fart østover over deres hjem.

Observasjonen ble foretatt søndag d. 17. mars 1968 kl. 16,50.

Den 55 årige Dan Mills som uttalte at han studerte objekterne gjennom en kraftig kikkert i likhet med sin hustru og 13 årige sønn Gordon, anslo gjenstandenes fart til ca. 450 miles i timen og at de befant seg $2\frac{1}{2}$ miles syd for deres hus og ca. 1 mile høyt. De forsvandt ut av sikt etter et halvt minutt.

Mr. og mrs. Mills uttalte at en radiostasjon

samme dag kl. 20,30 rapporterte at en kvinne hadde telefonert og meddelt, at hun hadde sett noen liknende objekter noen engelske mil øst for Mills hjem.

„Jeg tror på de flyvende tallerkener eller hvad en enn vil kalle slike fenomener“, sa Mills som påstår han har sett slike siden midt i 30 årene og alltid i området rundt Cave.

Peterboro Examiner, 22. mars 68.

Saucers, Space and Science, forår 1968 /SSA

Bromley's „blip's“ en nu top secret.

Et fuldkomment sikkerheds mysterium dukkede op i denne uge, da radioamatør-entusiaster blev bedt om ikke at tale for meget om nogle mærkelige signaler fra rummet, som i flere måneder har forstyrret de lokale radioforbindelser.

Mr. A. O. Milne, tidligere formand for „Radio Society of Great Britain“, fra Kechill-gardens, Hayes, bemærkede: „Der er ikke blevet sagt noget til os direkte, men det er blevet antydet, at vi ikke skulle tale for meget om det. Jeg ved ikke, hvilke ministerier, der er indblandet“.

Han tilføjede: „Efter hvad jeg forstår, kommer signalerne fra en nyopfundet, russisk sonde (egl. pejleapparat). Det er blevet gjort os klart, at dette formentlig er det nærmeste vi kommer et svar, selvom vi bliver ved med at presse på“.

Pejleantenne-udstyret havde allerede vist de lokale radio-entusiaster, at signalerne, som syntes at stamme fra rummet, kom ind fra den nordøstlige del af kloden.

Mr. Milne har fra begyndelsen hævdet, at de sandsynligvis er blevet videresendt fra den højere atmosfære af sendere på Jorden.

I mellemtiden fortsætter den mystiske støj med at trænge sig ind på de lokale radioforbindelser og ødelægger modtagelsen.

I begyndelsen var signalet et dobbelt blip-blip, gentaget med få sekunders mellemrum; men nu har det ændret sig til did-de-did... did-de-did.

Oprindeligt nægtede ministerierne på det kraftigste, at de havde modtaget klager fra britiske radioamatører om forstyrrelsen. Men mr. Milne sagde:

„Nu er der ingen tvivl om, at de kender til det. De vil bare ikke have, der bliver talt alt for meget om fænomenet“.

En talsmand for forsvarsministeriet sagde, at spørgsmålet ikke faldt inden for deres felt. Han påstod, at politiet undersøgte klager over radioforstyrrelse, som et indre britisk anliggende.

Lokale radioamatører har imidlertid opklaret

én af radiobølgernes gåder. En mærkelig trættende støj, som mange har fået fat på, stammer fra kinesiske foto-telegraf maskiner, som transmitterer væg-aviser fra Peking til fjerne stater.

Og nogle britiske amatører har bygget modtagere, som leverer de kinesiske aviser på deres morgenbord!

Kentish Times, 19. juli 1968 /BK

Fantastiske manøvrer av UFO.

Ermis Cecconi fra Powell River, British Columbia, Canada, iakttok en ukjent gjenstand i ca. 5 minutter fra sitt stuevindu den 31. desember 1967 kl. ca. 19,00.

„Jeg la merke til et lys som nærmet seg over vannet“, sa mr. Cecconi. „Jeg trodde først det var et fly, men det ble større og større og da det kom nær nok, kunde jeg se det ikke var noe fly“, sa han.

Ved hjelp av en kikkert så han detaljene klarere. „Det syntes å være en kjede av mindre lys rundt hovedkroppen som pulserte der den hang helt ubevegelig mellom Westview og Harwood“.

Gjenstanden syntes å være på størrelse som et fly og hang ca. 1½ eng. mil ute over vannet og høyden var ca. 1 eng. mil. Han betraktet fenomenet i ca. 5 minutter da det plutselig „syntes å kaste ned lyskuler, som forsvandt ettersom de traff vannet“.

Den skjøtt så avsted med stor hastighet mot Vancouver Island og forsvandt deretter hurtig med fantastisk slingrende bevegelser.

Mr. Cecconi uttalte at den ytre omkreds av lys syntes å dreie rundt UFOen da han betraktet den gjennom kikkerten.

Skjønt lysene var klart synlige, syntes det som objektet var én komplett enhet med solid struktur mellom de ytre lys og hovedlyset.

Cecconi sa at det for ham så ut som om objektet var „under en slags intelligent kontroll“ hvilket fikk ham til å se bort fra muligheten for at det kunde være værbaljoner eller lysglimt. „Den beveget seg for hurtigt“, sa han. „Det morsomme var at jeg hadde UFOs på arbeidet bare noen få dager i forveien og jeg sa jeg måtte være helt på jordet, (rundt på gulvet) hvis jeg skulde tro på slike ting. Men nu er jeg ikke helt sikker. Noe som dette kan ikke være av denne verden“, sa han.

Powell River News, 4. jan. 1968.

Saucers, Space and Science, forår 1968 /SSA

Ung mand jaget af rød tallerken nær Morrinsville, New Zealand.

New Zealand, 28. marts 1968.

Denne rapport blev dygtigt undersøgt af Gordon Tuckey fra Rotorua, som interviewede hovedvidnet, den 18-årige Barry Gordon Harris, hans forældre og hans tante. Her er Barrys historie med hans egne ord:

„Kl. 00,30, i den tidlige morgen den 28. marts 1968, kørte jeg mod syd ad hovedvejen Morrinsville-Hamilton. Jeg fortsatte til Piako Road og drejede så til højre ved Tauhei Road. Jeg lagde mærke til et rødt lys, som fulgte mig ca. 5 miles. Ved hjørnet til Tauhei Road svingede lyset væk fra vejen, hen over indhegningerne. Jeg stoppede vognen, afbrød tændingen og steg ud. Lyset bevægede sig langsomt hen imod mig, og jeg betragtede det i ca. 10 minutter, medens det svævede helt stationært og fuldstændig lydløst omkring 100 ft. borte og i højde med en telefonpæl. Formen var ligesom to dybe tallerkener lagt sammen rand til rand, ca. 6 ft. i diameter og 3 ft. høj. Farven var lyserød, af en klarhed som et trafiklys. Omridset var ikke skarpt afgrænset på grund af en sløret udstråling. Indhegningen og hegnspælene nedenunder var klart oplyst, skønt natten var mørk og måneløs. Jeg besluttede at komme væk derfra og startede, men ved at kigge ud af bilens venstre rude, så jeg at objektet stadig fulgte mig. Det slog et stort sving til venstre og passerede lavt hen over en gård, som det oplyste klart. Jeg tvang vognen op til 70 mph. (112 km/t.) eller mere, men kunne ikke ryste det af. Så sagtede jeg pludselig farten til 30 mph., (48 km/t.) men det gjorde ligeså. Jeg drejede ind ad vores port og satte bilen i garage. Først troede jeg, det var borte, men da jeg gik ud på husets terrasse, så jeg det igen gennem en række poppeltræer, svævende på samme sted lavt nede og ca. 500 yards væk. Jeg kaldte på mine forældre og vi betragtede det alle i omkring 10 minutter. Det svajede lidt fra side til side da vi gik indenfor, men ca. 10 minutter senere gik jeg ud igen. Jeg kunne ikke se selve objektet, men en lysstråle, som fra en billygte, strejfede om og oplyste træer og en gård, medens alle naboernes hunde gøede. Der var ingen vogne på vejen“.

Vejrforholdene: Mørk nat, skyer højt oppe - ingen måne. Barrys tante, som havde en lignende oplevelse for få år siden i Australien, bevidnede, at Barry kom hjem i en meget oprevet tilstand, og at han ikke hørte til dem, der opfandt sådan

en historie. Barrys forældre bekræftede observationen.

Konklusion: UFO, næsten identisk med adskillige tilfælde rapporteret i andre lande. – red.

Spaceview, juli 1968 /BK

Hurtigflyvende, cigarformet objekt over Wanganui, New Zealand.

11. marts 1968.

Mr. John D. Newman, kedelpasser på Matai St., Castlecliff, så ud over havet for at se, hvordan vejret var, da hans opmærksomhed blev fanget af et klart lysende, cigarformet objekt, som med stor fart fløj over himlen. Klokken var 19,15 – himlen var delvis skyet og vejret var fint. Vidnet erklærer, at objektet passerede oven over skyerne, og at han ved tre lejligheder så det i hele sin form. Det var faktisk slet ikke ude af syne på sin syd-nord gående bane, for

medens forenden forsvandt ind i én sky, kom bagenden ud af en anden. Han betragtede det i omkring ét minut før det forsvandt bag en sky over Aramoho. Objektet, siger han, lignede meget kroppen på en meget stor flyvemaskine uden vinger, blot var det betydeligt længere. Fartøjet udstrålede et meget klart lys fra, hvad der så ud som en række køjer eller vinduer langs siden af det. Mr. Newman bemærkede manglen på navigations- og halelys, og farten, det fløj med, vurderede han til at ligge i nærheden af 600 mph. Han anslog højden til ca. 7.000 ft. og tror, det var omkring tre miles fra ham. Fartøjet må have været af betydelig størrelse, for at han kunne observere det så klart.

Vidnet påpeger, at han ikke forvekslede objektet med natflyveren „Friendship“ til Auckland, da denne forlod Wanganui lufthavn kl. 18,40 den aften. Han føler, at han så et fartøj, der fløj alt for hurtigt til at være en almindelig flyvemaskine. (På basis af rapporten er vi enige med vidnet – red.) Der blev ikke hørt nogen lyd.

Spaceview, juli 1968 /BK

UFO-invasion i Sydamerika

I Sydamerika er der tale om en sand tallerkeninvasion. I flere uger er de hver nat blevet observeret over det sydlige Sydamerika, såvel på den argentinske som på den chilenske side af Cordillererne.

De bliver ikke blot set af børn, som man ikke kan tro, ikke blot af unge piger, som falder i afmagt derved. Nej, det drejer sig om så alvorlige folk som *luftkaptajner*, hvis vidneudsagn nøje bliver bekræftet af piloter og radiotelegrafister.

Op nu har en prof. fotograf i den vestargentinse by Mendoza taget udmærkede billeder af sådan et UFO. Han var netop ved at fotografere Månen, da han pludselig i søgeren bemærkede „et objekt, der lyste klarere end fuldmånen“, som han forklarede. Da dette objekt svævede på samme sted i nogle minutter, lykkedes det ham at tage flere udmærkede billeder.

Det er ikke svindel, for nøjagtig samtidig blev den lysende tallerken set fra byens flyveplads af en officer, flere underofficerer, en fagmand fra den meteorologiske tjeneste og andre.

Patagonien har hver nat sine UFOer. Man hø-

rer til de meget uheldige, hvis man endnu ingen har set.

Patagonien er et uhyre stort landområde – en million kvadratkilometer – og næsten mennesketomt.

Den 16. juli kørte en gendarmeripatrulje i jeep på en øde landevej ved Neuquén. Pludselig opdagede de et UFO, der åbenbart var landet. Jeepens motor satte ud og mændene var som lammede. Efter et par minutters forløb forsvandt UFOet elegant og yderst let manøvrerende, bilens motor begyndte af sig selv igen at arbejde, og mændene kunne igen tale og bevæge sig.

Den slags sker som sagt nat efter nat på Patagoniens vidder.

Men for kort tid siden blev det endnu mere mystisk: En række lastbiler kørte, som hver nat, over en pasvej i Sydchile. Pludselig, i samme øjeblik, satte alle motorer ud i flere kilometers omkreds; samtidig slukkedes lygterne. Først flere minutter senere så alle et UFO, der hævdede sig op over en bakke og straks forsvandt, hvorpå og-

så deres motorer og lygter igen begyndte at fungere.

Undersøgelser af de steder, hvor sådanne UFO'er er landet, afslører hver gang, at al vegetation er afsvedet, og der findes spor af elementer, som man ikke har på Jorden.

Selv Sydamerikas mest seriøse aviser indeholder daglig beretninger fra øjenvidner. Derimellem findes der også nogle virkelig „hårrejsende“ historier, såsom opdukken af ujordiske mennesker i ensomt beliggende huse, hvor de efter sigende forsøger at gøre sig forståelige for beboerne. Efter deres beskrivelse skal de være meget høje, blonde og helt igennem menneskelige. Deres tøj er fosforescerende. Deres øjne siges at være mere åbnede end vore.

Hvad vil de os, hvis de overhovedet vil noget? De synes ikke at være fjendtlighedsindede, for endnu har de ikke gjort nogen ondt – og hvor let ville det ikke være for dem.

Ved nærmere eftertanke kommer man uvægerligt til den slutning, at UFOerne eksisterer, hvor meget end videnskabsmændene har at indvende imod det. På et århundrede kan vore oldebørn meget vel være kommet så langt, at de besøger andre stjerner i UFOer.

(Fra „Tages-Anzeiger“, Schweiz, 29.-7. 68).

Die andere Welt, sept. 68/BK.

Flyvende tallerkener syd for Buenos Aires.

Argentina er for tiden ophidset over en hel serie vidneudsagn om „flyvende tallerkener“, som særlig synes at holde af Pampaen. Aviserne gør det til en skæbnsvanger tildragelse ved alle disse meddelelser.

De mest opsigtvækkende beretninger kommer fra en gruppe soldater fra regimentet i Olavarria, en by på 80.000 indbyggere 400 km sydvest for Buenos Aires. – Disse mænd og deres korporal kom, alarmeret af nogle bønder, til et fartøj, der stod på jorden og udstrålede et manglefarvet lys.

Soldaterne nærmede sig langsomt objektet. Tre meget høje, menneskelignende væsener kom da ud, klædt i fosforescerende, over-all lignende dragter. Korporalen opfordrede dem til at overgive sig. Han skød på dem med maskinpistolen, men uden virkning. Fartøjet fløj straks bort igen, efterlod brandspor på græsset og udsendte stråler, der lammede soldaterne i 3 minutter.

(Fra „Le Figaro“, Paris, 30.-7. 68).

Die andere Welt, sept. 68/BK.

Flyvende tallerkener over Marokko

„Le Petit Marocain“, 7.-8. 68.

Madrid (M.A.P.) – Korrespondenten for den katolske avis „Ya“ udtalte idag til morgen – og han støtter sig her til vidneudsagn fra en amerikansk læge, der har praksis i Marokko – at „også den marokkanske himmel bliver fløjet tynd (egl. gennemløjet) af flyvende tallerkener“.

Korrespondenten oplyser, at den omtalte læge sammen med sin hustru befandt sig på vejen mellem Tanger og Tétouan, da de fik øje på en flyvende genstand, der udsendte et lys „af en styrke, så man aldrig før har set noget lignende“.

„Den flyvende genstand“, tilføjer vidnet, „bevægede sig fra side til side, som om den forfulgte bilerne, og begyndte så pludselig at svæve ubevægeligt med „motor-snurren“ i nogle meters højde over bilerne. Den udsendte en kraftig lyseskegle, som badede landskabet i et sølvagtigt skær“.

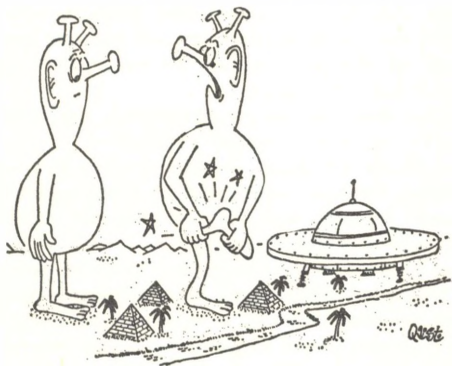
„Hvad angår lyset, som blev udsendt af det ukendte objekt, irriterede det ikke øjet at betragte det, og man kunne kigge ufravendt på det uden gene“, erklærede vidnet.

– og Rumænien.

„Tribune de Geneve“, 18.-9.-1968.

BUCAREST (A.P.) – Nogle mennesker, der var ude at spadserere, har oplyst, at de tirsdag så en mystisk flyvende genstand. Den bevægede sig på himlen over en skov i nærheden af byen Club, i den nordvestlige del af Rumænien. Ifølge nyhedsbureauet „Agerpress“ ændrede det uidentificerede objekt hurtigt stilling og (flyve)retning, men det kunne dog følges med det blotte øje i adskillige minutter. Andre vidner har ligeledes meddelt, at de har gjort lignende iagttagelser.

Le Courrier Interplanétaire, okt. 68 |IOKj.



Fas på, du ikke jokker på de små, spidningestæ!!!

En skive bevæger sig langsomt over havet ved Torbay.

Space Review

Mrs. Climo, Hebron Road 96, Torbay, går sædvanligvis tidligt i seng. Og står derfor også tidligt op om morgenen. Om morgenen den 9. november gik hun ud i køkkenet for at lave sig en kop te. Hun kiggede ud af sit køkkenvindue, som vender mod øst og giver udsyn over bugten og havet. Og da hendes hjem ligger højt, har hun altid en uforstyrret udsigt, der strækker sig helt til horisonten.

I bugten ligger der en ø. Fra den ud i havet strækker sig et rev. Til venstre for øen er der en høj, stejl klippe. Pinjetræer kranser kysten. Mellem øen og kysten ligger adskillige fartøjer (yachts og barkasser) for anker.

Sådan var sceneriet, da Mrs. Climo fik øje på objektet. Hun så det med det blotte øje. Det fremtrådte cirkelrundt og oplyst, men ikke så klar som Venus, som hun kunne se mod nordøst.

Hun indstillede sin kraftige 20x50 kikkert på objektet og konstaterede, at på grund af sin høje position, så hun tværs over og på samme tid ned på objektet.

Selvom skiven syntes at være massiv og fremtrådte med tydeligt omrids, udstrålede den lys, som medførte en flimrende virkning rundt om periferien. Fartøjet må have været meget langt nede, for Mrs. Climo fik indtrykket af, at det svævede lige over vandet, og hun lagde mærke til, at det bevægede sig meget langsomt mod nord-øst. Så besluttede hun at gå ud på terrassen, hvor hun så fartøjet passere det sted, hvor enden af revet forsvinder i havet. Det forsvandt langsomt bag øen, men hun var stadig i stand til at følge dets kurs igennem øens tynde bevoksning. Da det havde passeret øen, så hun det igen tydeligt, da det satte kursen ud over havet og forsvandt bag horisonten.

Da hun først fik øje på genstanden, var klokken 04,15, og den forsvandt kl. 04,45.

Hun havde betragtet objektet uafbrudt i en halv time, og den største del af tiden gennem kikkerten, der efter den New Zealandske redaktørs udsagn er særdeles kraftig.

Mrs. Climo var mest forundret over objektets ringe hastighed. Hun sagde, at i sammenligning med en barkasse, hun så sejle senere på morgenen, var farten meget ringe. Hvad angår størrelsen, bemærker hun, at den var meget større end Venus.

Hun understreger, at selv om farten havde været lav, havde objektet fulgt en overlagt kurs.

Spaceview, New Zealand /WOJ

Flyvende objekt forårsager panik i Jugoslavien.

Kredit mr. J. Rentfro, Cleveland, Tenn. Ivangrad, Jugoslavien.

Jugoslaver, som rapporterer at have set adskillige flyvende tallerkener, har fremkaldt en paniklignende tilstand i nogle landsbyer rundt om Ivangrad i de forløbne uger.

I landsbyerne tror man, at UFOerne har forårsaget seks skovbrande, men myndighederne siger, at man endnu ikke har fundet årsagen til brandene.

Miliko Scepanovic fortæller, at to flyvende objekter blændede ham med deres lys, mens han om torsdagen kørte sin lastvogn. Han sagde, at det ene objekt svævede lige over jorden i ca. 15 minutter, hvorefter det fløj lodret op og forsvandt.

„UFO“ Journal of the Canadian Aerial Phenomena Investigations Committee, jan. 1968
/WOJ

Ny overborgmester i London – UFO-forsker!

Som det fremgår af nov/des. 67 utgaven av „Flying Saucer Review“, er den nyvalgte overborgmester i London, Sir Gilbert Inglefield, en kendt UFO-forsker.

På hans initiativ inntok den berømte almakk „Who is who?“ en spalte vedr. flygende tallerkener, skrevet av ham selv.

Også for leserne av „Review“ er Sir Gilbert heller ikke lenger ukjent. Allerede i 1964 offentliggjorde han en artikel om „Fatima“ i dette tidsskrift, etter at han i årevis grundig hadde studert fenomenet flygende tallerkener og da spesielt med henblikk på de historiske og transcendentale aspekter.

Han har holdt foredrag for større foreninger og også i institusjoner som f. eks. Lloyds, og disse har vakt stor oppmerksomhet. Imidlertid har også han måttet gjøre avbikt for den for tiden gjeldende „offisielle mening“.

I henhold til Londonavisen „London News“ av 5.-9.-67 er i den siste utgaven av „Who is

who?“ kapitlet om flygende tallerkener blitt strøket. Avisen nevner imidlertid ikke på hvis initiativ strykningen er blitt foretatt.

J. v. Jacobi

UFO-Nachrichten, marts 1968 |

Flygende tallerkener også i Israel.

Det Israelske uketidsskrift „BUL“ av 21. jan. 1968 bragte på tittelsiden et UFO-foto med fet overskrift:

„Besökte gjester fra Kosmos Israel?“

„Flygende tallerkener over Beer Sheeva (Nevgev)“

Den store artikkelen på siderne 4-6 har overskriften: „Flygende tallerkener også landet i Israel“.

De øvrige illustrasjoner fremstiller UFO-fotos av Alex Birch, England. De nederste bilder viser 2 av en serie på 5 av UFO over Passiac, USA, tatt av George Stock, 25. juli 1952. Bildene til høyre viser 3 av en serie på 6 tatt av ingeniør Gampiero Monguzzi, Italia ved Berninagletchen den 31. juli 1952.

I „UFO-Nachrichten“ nr. 78 av febr. 1963 finnes en artikkel „UFO over Israel – et usedvanlig syn på den Israelske himmel“.

Et fotografi av gjenstanden i den tyskspråklige jødiske avis „Jedioth Hajom“ ble kommentert slik: „Den mystiske skinnende gjenstand som viste seg på himmelen den 25. sept. 1962, fotografert i Berschewa“.

Intet kulturland burde idag neglisjere fenomenene omkring de fremmede romskip.

K. L. Veit

UFO-Nachrichten, marts 1968 |

„Ikke meteoritter“, siger Army-officer i Los Altos.

Fra „True's“ artikkel om flyvende tallerkener. Nr. 1, en Fawcett Publikation.

Den følgende rapport om et hurtigt UFO over Californien har spesiell interesse, fordi observatøren, oberstløytnant Robert B. Staver, har års erfaring med raketter og missiler. Staver er utdannet på Stanford universitetet. Han var en af de første tre Army officerer, der arbejdede med raketter i 2. verdenskrig, han var med på raketprojekterne i Aberdeen. Senere blev han sendt til Europa for at undersøge nazisternes raketopera-

tioner. Efter krigen bar col. Staver en del af ansvaret for, at Wernher von Braun og andre Peenemünde raket-eksperter kom til USA for at hjælpe med rumprogrammet.

Den 3. januar 1966 så col. Staver en gruppe klartlysende UFOer over Los Altos, Californien. I sin rapport til NICAP beskrev han dem som klare lyskilder med en anslået hastighed på 1000-1200 miles/t.

Objekterne manøvrerede frem og tilbage, og de kan ikke have været meteoritter. Kort efter at UFOerne var forsvundet, begyndte adskillige søgelys at feje hen over himlen, tilsyneladende for at forsøge at fange de flyvende objekter.

Scientific Approach, maj 1968. /OJK

En „kigger“ fra det ydre rum?

Daily Express, 27. feb. 1968

Det var næsten midnat på en månelys nat i februar. En 22-årig ingeniør og hans veninde parkerede bilen i en lysning i udkanten af Whitmore Common – en park i Surrey. Et øjeblik senere fik den unge mand en „mærkelig fornemmelse af ubehag“. Da så han en skygge bevæge sig bag et træ. Den unge mand – hvis navn tilbageholdes – steg ud af sin vogn for at ordne denne nysgerrige person („kigger“), men blev meget forskrækket over, hvad han så, for denne „person“ bevægede sig da til et andet træ og blev klart aftegnet i månelys. Det var en stor rektangulær „ting“ ca. 1½ m høj (5 ft.) og „afgjort hverken menneske eller dyr“.

„Det lavede ingen støj og bevægede sig med stor hastighed i en glidende bevægelse, den gik hverken op eller ned, men bevægede sig jævnt i samme højde over jorden“. – Da han havde set og konstateret alt dette, gik han tilbage til sin vogn og kørte bort i stærk fart. Hans veninde så også „skabningen“ og kunne bekræfte observationen.

Parret vendte tilbage til stedet 2 uger senere og bemærkede da en brændt kvalmende lugt. De troede først at dette skyldtes en ting i bilen, kortslutning el. lign., men fandt dog hurtigt ud af at denne lugt kom ude fra. Denne lugt blev af observatøren beskrevet som stanken af „råddent tang“. Noget usædvanligt blev ikke observeret denne gang. Parret kørte hastigt bort.

Hvad var alt dette? Var det bluff? Eller spillede deres fantasi dem et puds? Ingen kan med sikkerhed sige, hvad dette kan have været, men rapporten er nøje blevet undersøgt, blandt andet af Surrey gruppe til undersøgelse af atmosfæriske

fænomener. Gruppens formand, Omar Fowler, udtaler om observationen: „Vi kan ikke helt se bort fra muligheden af, at det kan have været en person fra et UFO. En lignende genstand blev observeret i november på et øde sted i Winterford i Surrey. Dette efterlod ligeledes en sur brændt lugt“.

ORBIT, april 1968 /BHW

Opvisning af „lys“ over Papatotoe og Manurewa.

6. september 1967

Fra mr. L. R. Burgess, Hill Road 5, Papatotoe, erfarer vi, at han den 6. september om aftenen havde en ven og dennes broder på besøg, og mens de var ude i baghaven, fik vennens broder over huset øje på nogle lys, der bevægede sig på en mærkelig måde. Oppe fra garaget så de fire - nogle gange syv - hvide objekter bevæge sig i en zig-zag kurs og efterhånden bevæge sig bort. Mr. Burgess indstillede sin kikkert (7x50)

på dem, men var ude af stand til at se andre lys eller omrids.

Objekterne lignede små stjerner, men blinkede ikke og havde heller ikke det rene, hvide lys. Under observationen skiftede objekterne ofte flyveretning - det ene øjeblik fløj de fra venstre mod højre - og et sekund efter fra højre til venstre. Observationen varede ca. 40 minutter, hvorefter objekterne forsvandt i sydlig retning.

Mr. Burgess ringede til Ardmore flyveplads og sikrede sig, at der ikke var natflyveøvelser i området på det tidspunkt.

Observationen blev bekræftet af mr. Gillespie, som, stående på en bakke i Manurewa's udkant, så fire eller fem lys flyve fra nord mod syd. Det observeredes, at lysene skiftevis aftog og tiltog i styrke. Dette synes at bekræfte zig-zag kursen som beskrevet af mr. Burgess. Vidnerne var enige om tidspunkt, retning og „flyvemønster“. Mr. Burgess har fremsendt et lokalt kort, som tydeligt viser objekternes bane og begge vidners placering under observationen.

*New Zealand Scientific Space Research,
Spaceview, jan. 68 /WOJ*

1897 - også Canada!

I UFO-NYT, jan./feb. 1967 bragte vi en længere artikel af Jerome Clark: Den mærkelige historie om luftskibet i 1897. Luftskibet, eller -skibene, blev set af tusinder over det meste af USA i månederne marts, april og maj. Men som det vil fremgå af nedenstående artikel, hentet fra det canadiske „Saucers, Space & Science, efteråret 1967, ser det ud til, at også Canada har haft besøg, omend senere på året.

The Hamilton Spectator bragte den 14. september 1897 en artikel, hvori det fortælles, at C. W. Spencer, tilsynsførende ved Eastern Division of The Canadian Pacific Jernbanen, og hans assistent, Thomas Hay, stod og „beundrede den skyfri, stjerneklare himmel“ fra udsigtsvognen, da de så „Et noget på himlen“. De befandt sig da i nærheden af Gravel River, Ontario.

De fortalte enkeltheder om et stort, hvidt lys, hvorover der sås et rødt og et hvidt lys. Da den flyvende genstand drejede, blev det røde lys blå, og nu „sås en række med fire lys, afsluttet med en cirkel eller ellipse af et dusin lys, i midten af hvilken luftskibets mærke skrog befandt sig“.

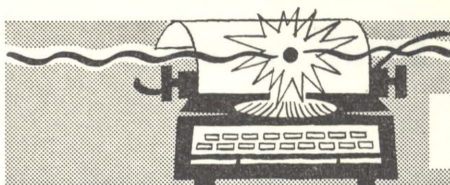
Beretningen indeholdt alverdens elementer fra et planet-mysterium, men observatørerne var ikke forfaldne til science fiction, der dengang var en nymodens foreteelse. Avisen rapporterede, at „lysene skinnede med en acetylenlampes eller elektrisk pæres rolige klarhed“. Spencer og Hay „kunne ikke få anden opfattelse, end at det var et luftskib“.

Artiklens forfatter konkluderede: „Det er slet ikke umuligt, at en eller anden opfinder har arbejdet stille og ubemærket og således gjort sine teorier til virkelighed; og dersom han ikke er forulykket i Lake Superior's øde vidder, vil vi snart få at vide, at det er lykkedes at gennemføre en kontrolleret flyvning over canadisk territorium“.

*(Wingham Advance-Times, Ontario,
27. juli 1967).*

Desværre er det ikke oplyst, om luftskibet stod stille i luften eller bevægede sig - evt. fulgte toget, som det f.eks. skete i South Dakota d. 15. april. Bemærk, at den canadiske journalist, lige som alle i USA, bortset fra en enkelt skribent, mente, at luftskibet måtte være her fra Jorden.

IOKj.



PLUK fra PRESSEN

Telepatiske forsøg i Sovjet.

Sovjetiske videnskabsmænd har fornylig gennemført en serie telepatiske forsøg mellem Moskva og Leningrad, under hvilke man opnåede betydelig præcision med hensyn til modtagelsen af forestillinger om genstande og sindstilstande, meddeler det sovjetiske pressebureau APN.

Forsøgene udførtes under omhyggelig fysiologisk kontrol. På begge forsøgspersoner optoges elektrokardiogram, elektroencefalogram samt målinger af muskel og nervevirksomhed.

– Under tankeoverføringen registrerede vi forandringerne i hjernefunktionerne hos induktoren (personen, der virker som sender) og perceptive (personen, der fungerer som modtager), hvoraf den første befandt sig i Moskva, den anden i Leningrad, fortæller dr. techn. Gennadij Sergejev, der leder afdelingen for teknisk parapsykologi ved Vavilov-selskabet.

– De målte forandringer foregik momentant og var så nøjagtige, at vi af dem kunne slutte, om subjektet i det givne øjeblik modtog det tankeoverførte eller ikke. Hjernens reaktion indtrådte 3–4 sekunder før perceptive angav det modtagne. Undertiden nåede forsinkelsen op på 10–12 sekunder.

Under forsøget anbragtes en række genstande foran induktoren, som ikke kendte dem på forhånd. Genstandene, som overførtes var legitimationspapirer, en passer, et termometer, en tandbørste og en kniv. Forsøgsprotokollen viste, at perceptive med en præcision af et minut modtog begyndelsen af tankeoverføringen og afslutningen af dens enkelte dele. Af de fem genstande beskrev han med stor nøjagtighed kendetegnene for tre af dem. Alle oplysninger blev behandlet

i datamaskiner, hvorved det lykkedes at fastslå visse regler. Blandt andet ændredes hjerterytmen hos begge forsøgspersoner ligesom man konstaterede at induktorens karakteristiske træk ved induktorens hjernearbejde under seancen øvede klar indflydelse på perceptive's centralnervesystem.

Dr. Sergejev siger videre, at arbejdet med telepati har givet forskerne nøglen til en objektiv forudsigelse af hjernens funktionsdygtighed under forceret intellektuelt arbejde. *ty-p*

Information 3.-4. 1968.

UFO-flyplass funnet i Chile?

TALCA, Chile (NTB-AFP): Politi som undersøker en flom av meldinger om landing av flyvende tallerkner eller „uidentifiserte flyvende gjenstander“ (UFOs) i Andesfjellene syd for Chiles hovedstad Santiago er kommet over to merkelige stenformasjoner som i skremmende grad bringer tanken hen på landingsbaner for farkoster av ukjent opprinnelse, ble det hevdet i Talca igår.

„Landingsstripene“ er henholdsvis 350 ganger 200 og 1000 ganger 60 meter, og består av svære, firkantede blokker av vulkansk sten – hver på ca. 2,5x2 meter og med en vekt på mellom 15 og 20 tonn.

Efterforskerne har vanskelig for å forstå hvordan „stripene“ kan ha oppstått på naturlig vis, og har rapportert sine mystiske oppdagelser til myndighetene i Santiago, blir det opplyst.

Morgenbladet, Oslo – 14. aug. 1968.

Ligger en flygende tallerken skjult på elvebunnen i Brasil?

Av Judson Bennett

Krasjlandet en flygende tallerken i fjor i Peropava-elven, og hvor befinner den seg i så fall nå? En gruppe vitenskapsmenn skal nå undersøke elvebunnen i håp om at det mest avgjørende bevis på liv ute i verdensrommet nå er innen menneskenes rekkevidde.

I løpet av de kommende to måneder vil en hel liten hær av trucker frakte sokningsutstyr og graeutstyr opp til breddene av Peropava-elven i Sao Paulo provinsen i Brasil, og et av de merkeligste sivile utgravningsarbeider i vår tid vil ta til. 120 arbeidsfolk vil nemlig under ledelse av vitenskapsmenn fra Rio de Janeiro grave i den mudrede og slimete elvebunnen i Peropava-elven på jakt etter et merkelig sølvglinsende objekt som folk tror er en – flygende tallerken.

Hundrevis av folk så i juni i fjor en tingest som de beskriver som en skinnende sølvtallerken fare over hustakene på landsbyene ved elvebredden og deretter falle i elven. Hittil har man imidlertid ikke hatt skikkelig utstyr til å foreta en nøyaktig undersøkelse av elven, men stedet er avmerket med kvister av lokale fiskere og døpt for „tallerkenhullet“.

I dag er de meget overtroiske fiskere og bøndene som lever ved elvebredden meget spent på hva gravemannskapene måtte oppdage.

Mysteriet begynte like før kl. 15.30 om ettermiddagen den 14. juni ifjor da den ni år gamle Ruth de Souza lekte med sine venner ikke langt fra sitt hjem på breddene av Peropava-elven. Plutselig ble barna oppmerksom på en merkelig summende lyd. Den merkeligste tingen de noen gang hadde sett, kom sakte glidende mot dem over tretoppene – en skinnende tallerken som så ut til å tape høyde ettersom den nærmet seg Ruths hus. Med ett hørte barna et høyt smell da tingen kolliderte med et tre som sto i dens vei. Hele tallerkenen rystet, og deretter forandret den kurs og styrte utover elven mens den skalv sterkt. Det lot til at den kjempet for å vinne mer høyde. Dette lyktes imidlertid ikke, og den falt ned i vannet som en stein og forsvant. Mudder og planter fra elvebunnen kom drivende opp sammen med en strøm av store bobler. Elven syntes å koke på det sted hvor tallerkenen var forsvunnet.

Ruths mor, senora Elida Alves de Souza hadde også oppfanget den uvanlige lyden. Hun kom ut fra huset, og løp ned til stranden der barna sto og så på det kokende vannet. Et øyeblikk senere kom også Ruths onkel, Paul Alves, tilstede. De var begge ytterst forvirret og kunne ikke gi noen svar på barnas spørsmål om den merkelige skinnende tallerkenen. Klokken var nøyaktig halv tre da den ukjente tingen falt i vannet. Paul Alves gikk øyeblikkelig til den nærmeste byen, Iguape, og rapporterte hendelsen til politiet. Til tross for at politiet var meget skeptiske, gikk de med på å sende folk til åstedet. Heldigvis for barna (hvis historie ellers lett kunne ha blitt betraktet som ren og skjær fantasi) var det også en rekke fiskere på den andre siden av elvebredden som hadde observert hendelsen. De mente tingen hadde vært ca. en meter tykk og mellom seks og sju meter i diameter. På en eller annen måte – muligens på grunnlag av den lyden den ga fra seg – hadde de fått inntrykk av at den var meget tung. Overflaten hadde vært meget lys, akkurat som svært blank aluminium.

Ved senere undersøkelser viste det seg at vannet der tallerkenen var forsvunnet, var ca. fire meter dypt, men at det under vannet var et ca. seks meter tykt mudderlag. Øyenvitnene var alle enige om at tallerkenen hadde falt i vannet med en slik kraft at den var tilstrekkelig til å begrave den på bunnen av mudderet.

Det er opplagt at den ukjente tingen måtte ha vært ganske tung, for undersøkelsene viste at reststammen hadde fått et temmelig kraftig støt da tallerkenen kolliderte med treet før den forsvant i elven.

I løpet av den samme ettermiddagen hadde hver eneste kveldsavis i Brasil fått tak i historien, og den følgende dag trengte en hel horde av nysgjerrige og UFO-jegere inn i det ellers så fredfulle og stille Peropava.

To uker senere gjorde en dykkerinstruktør ved navn Caetano Iovanne og to assistenter det første forsøket på å gjenfinne den ukjente tingen. De lette i flere timer i det tykke mudderet, men det fantes ingen tegn til tallerkenen. Neste dag prøvde en ny dykkergruppe å lete med spesialutstyr, men også disse måtte gi opp. I løpet av de neste par ukene ble det gjort forskjellige nye forsøk. Mi-

nedetektorer ble slept over elvebunnen i håpet om at man kunne komme på sporet av en eller annen form for metall som lå gjemt nede i mudderet, men tallerkenen måtte ha sunket for dypt, dersom den da ikke var helt forsvunnet. Noen foreslo at den var ført nedover elven av strømmen, men på grund av størrelse og antatt vekt er dette lite sannsynlig.

Hvis den fremdeles er der, skulle den ekspedisjon som nå settes i gang, være temmelig sikker på å finne den. De vitenskapsmennene som har overtalt den brasilianske regjering til å finansiere denne ekspedisjonen, er nemlig fullstendig overbeviste om at det finnes et eller annet under Peropava-elvens tykke mudder, og at det mest avgjørende bevis på liv ute i verdensrommet nå er innen menneskenes rekkevidde. *(Bulls)*

Moss Dagblad, 15. aug. 1968.

Sykepleierske ble brent av flyvende gjenstand

En argentinsk sykepleierske med brannsårl i ansiktet etter å ha sett et romskib – det vil si en uidentifisert flyvende gjenstand – er radioaktiv, ifølge et medlem av Argentinas atomenergikomisjon.

Fru Adele Casalvieri de Panassitti forteller at hun så en soppformet gjenstand lande på sykehusets område i Mendoza.

– Tingen lyste opp hele bygningen det summet noe forferdelig og jeg måtte holde hendene for ansiktet for å verne meg mot det skarpe lysskinnet – jeg sto som lammet. Tingen var lyserød. Jeg klarte ikke å rope om hjelp eller røre meg av flekken.

– Etter noen minutter kunne jeg se igjen og da så jeg tingen fjerne seg med rødt og blått lysskinn som hele tiden skiftet i intensitet forteller hun.

Den merkelige tingen etterlot seg et avsvidd område med en diameter på omkring 80 centimeter. Den 46 år gamle fru Panassitti – som har arbeidet ved sykehuset i byen i seks år – ble kort etter legeundersøkt og viste seg da å være frisk bortsett fra mindre brannsårl i ansiktet. Men grundigere undersøkelser senere har vist at sårene viser mild radioaktiv stråling.

Tønsbergs Blad – 4. sept. 1968

Ingen julepost uden

UFO-mærkater

Udbred kendskabet til „UFO-NYT“ og UFO-sagen ved at sætte mærkater på Deres forsendelser.

Selvkøbende:

60 stk. incl. forsendelse ...	kr. 5,00
120 - - - - -	kr. 9,00
240 - - - - -	kr. 17,00

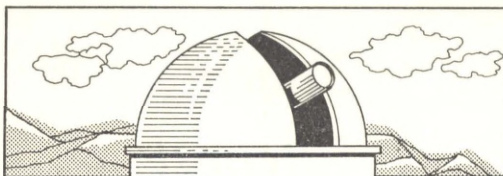
Alm. gummieret papir:

100 stk. incl. forsendelse ...	kr. 4,00
200 - - - - -	kr. 7,00
400 - - - - -	kr. 13,00

Bestillinger foretages ved at indsende beløbet på postgiro til:

**Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. th.
5700 Svendborg – Postgiro nr. 14 78 03.**





ASTRONOMI

Varmt på Jupiter

Ifølge „Unesco Features“ er der ikke helt så koldt på planeten Jupiter, som man tidligere har antaget – nemlig $\div 143^0$. Et 61-tommers teleskop ved Arizonas universitet har afsløret, at Jupiter i virkeligheden udstråler 2,5 gange så megen varme, som den modtager fra Solen. Målingerne er foretaget med det mest fintmærkede elektroniske udstyr, og det skulle være helt udelukket, at det måler galt.

Populær Radio og TV, juli 1966.

Er Mars dækket af kaktus?

(La Suisse, 28. april 1968).

Moskva, 28. (UPI).

Ifølge sovjetiske specialister er der stor risiko for, at den første mand, der kommer ned på planeten Mars, lander i kaktus. Astrobotanikere i provinsen Kasakhstan har foretaget en spektrografisk (egl. spektro-foto-metrisk) analyse af kaktusområder i kolde egne af Jorden og sammenlignet den med en analyse af ikke-klarlagte egne på Mars. De har derudfra konkluderet, at disse egne er dækket af kaktus.

Bulletin du GEOS, Geneve, 4, 1968 [IOK]

Lys i månekrateret Aristarch

Lys i månekrateret Aristarch

I nogen tid har man i Pulsnitz regelmæssigt iagttaget nogle mystiske lysforekomster i måne-

kraterne Alphonsus og Aristarch/Herodot. Som instrument tjener siden den 12.-8.-1966 fremfor alt en 270 mm refraktor $f=3820$ mm, og det i forbindelse med et 12,5 mm okular, altså 306 x forstørrelse, synsfelt 5'. Observationerne fandt hidtil sted fortrinsvis på den belyste måneskive. Men også den ubelyste måneskive blev iagttaget, og på grund af de fuldstændigt ændrede observationsbetingelser, også med andre instrumenter. Resultatet var derefter ikke til at tage fejl af. Da observationen blev gennemført den 15.-4.-67 med en azimutal monteret 200 mm Zeiss-kikkert $f=1600$ mm, hvis 18 mm okular giver en forstørrelse på 90 x og et synsfelt på 22', faldt Aristarch straks i øjnene som en klartlysende plet på den ubelyste måneskive (månealder 6 dage), og det med en klarhed, som aldrig tidligere er iagttaget ved denne fremskredne månealder. Fænomenet blev første gang bemærket kl. 20,15 ved lufttilstand 1, det holdt sig i det mindste til kl. 22,00 og blev åbenbart kun svækket ved de efterhånden mindre gode observationsbetingelser (månealder 16.-4.-1967: kl. 01,15).

Det beskrevne optiske arrangement viste sig at være det gunstigste til iagttagelse af fænomenet. Med det kunne den belyste del af måneskiven let bringes ud af synsfeltet og også fladelysstyrken var åbenbart tilstrækkelig stor (udtrædelsespupil 2,2 mm). Da man indsatte andre okularer (udtrædelsespupiller fra 6,6 mm til 1,6 mm) var fænomenet ikke eller næsten ikke synligt, og også med 270 mm refraktoren (udtrædelsespupil 0,9 mm, alle andre optiske data som ovenfor angivet) var det vanskeligt at se noget.

Den 16. og 17.-4.-1967 kunne man ikke mere se den mystiske oplysning af Aristarch. Den 22.-4.-1967 (månealder 13 dage) var Aristarch på den belyste del af måneskiven igen meget klar, det kunne ses ved første blik med det blotte øje (!) – (Litteratur: Hopman, J.: Relative Höhen von 161 Objekten auf dem Monde. Bemerkungen

über... die Leuchterscheinungen auf dem Monde, Wien 1965).

J. Classen, Pulsnitz (Sa.)
Red. af UN

Ovenstående artikel forbavtede os ikke på grund af sit indhold – det stemmer overens med det, som forskere af UFO-fænomenerne konstaterer – men fordi det var publiceret i „Nachrichtenblatt der Vereinigung der Sternfreunde e.V.“, juli 1967, hvis redaktion er kendt for at afvise UFO-fænomener.

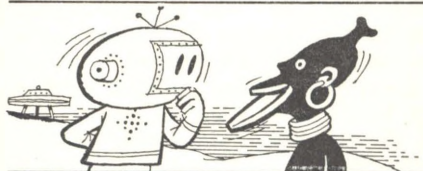
UFO-Nachrichten nr. 143, juli 1968.
/BK

Neptun

Planeten NEPTUN er, efter hvad japanske astronomer nylig har fastslået, ca. 12 pct. større end hidtil antaget. Ifølge målingerne har Neptun en diameter på ca. 51.000 km. Også dens overfladetemperatur skal være højere end tidligere formodet.

„Weisb. Kurier“, 3.-7.-68. /BK

UFO-Nachrichten nr. 144, august 1968.



RAPPORT HJØRNET

Siden sidst er der indkommet i alt 25 rapporter, hvoraf de 24 er fra 1968. Der er på nuværende tidspunkt indkommet 65 rapporter fra i år, så det tegner stadig til at blive et meget stille år rent rapportmæssigt. Til gengæld har rapporterene været af forholdsvis god kvalitet.

Lad os begynde med den ældste rapport først. Den stammer fra 1966, hvor observationen fandt sted en aften i den første uge i september.

Landing ved Knejsted

Et ægtepar fra Råby kom kørende med to af deres børn i bil fra Randers mod Råby, da de ved Knejsted Mark ved Øster Tørslev ser noget mærkeligt. Inde over en mark, på baggrund af en tømmerlade, fik de pludselig øje på et orangefarvet objekt, der svævede et lille stykke over jorden. Det var 6–10 meter i diameter og lignede et fartøj af Adamski-typen. På grund af det stærke lys fra objektet kunne man imidlertid ikke se så mange detaljer. Efter et øjebliks forløb steg objektet lige til vejrs, samtidig med at dets farve ændrede sig til rødt og det fik en lyseblå korona omkring sig. Herr NN kørte sin bil ind til vejsiden og holdt stille med motoren i gang, men med slukket lys. Da objektet var kommet ca. 100 meter til vejrs ændrede det retning og

kom flyvende næsten lodret hen over bilen. Man kunne nu se, at objektet havde to gange tre runde vinduer, men man observerede ikke landingskugler eller understel af nogen art. Lyset fra vinduerne var skarpere end lyset fra objektet i almindelighed. Efter at have passeret bilen, drejede objektet af mod Randers. Det forsvandt pludselig af syne, som når man slukker for en lyskontakt.

Selv om objektet kom direkte ind over bilen, var der i dette tilfælde ikke tale om nogen form for tændingssvigt eller nogen anden mærkbar forstyrrelse. Observationen fandt sted i godt vejr kl. 21,30 om aftenen. Der var tussmørke på det tidspunkt og Månen var oppe.

Objekt ved Hørsholm

Observatøren til denne observation beretter, at han kom kørende sammen med sin kæreste i bil fra Hillerød mod Hørsholm ad Isterødvejen. Det var den 15. maj i år og klokken var lidt over halv ti om aftenen. Ca. otte km fra Hørsholm – udfor gården „Prøvelyst“ – får de øje på en stor, stærkt orangelysende genstand skråt til venstre for vejen i retning af Smidsbjerg. Objektet står lavt over terrænet og beskrives af observatøren som en stor gadelygte.

De kører videre og taber objektet af syne, da

de når hen til det sted, hvor vejen fra Karlebo til Kirkelte krydser Isterødvejen. Efter ca. fire kilometers kørsel og ca. tre minutter senere får de igen øje på objektet ret foran bilen, men denne gang lyser det ikke så kraftigt som før. Det bevæger sig i trætophøjde i øst-syd-østlig retning i en afstand, der anslås til ca. 2 km. Observatøren gør nu holdt lige efter skoven Sjælsølund og stiger ud af bilen for at iagttage objektet, der stadig bevæger sig mod ØSØ. Idet objektet passerer motorvejen Helsingør-København, kan de i deres kikkert (8x40) se at objektet oplyser terrænet bag motorvejen. Det ser et øjeblik ud som om objektet går ned ved gården „Venligheden“, men det fortsætter imidlertid ind over Mørcks Planteskole og den sydlige kant af Hørsholm Slotspark, hvor den forsvinder af syne bag trætoppene. Man havde ikke hørt en lyd fra objektet under observationen.

Måske det samme objekt blev observeret kl. ca. 21,45 fra Avderød.

Herr Jacobsen fra Kokkedal kom i bil fra Hørsholm mod sit hjem i Avderød. I bilen befandt sig også herr Jacobsens datter. Da de havde forladt Fredensborgvejen og var ca. 1 km inde ad vejen mod Avderød, fik de fra en bakketop øje på et aflangt, rødt lys på himlen. Lyset så ud som et rektangel, hvor begge langsiderne snævrede ind mod midten, således at objektet havde „talje“. (taille). Jacobsen holdt stille og iagttog den lysende genstand i fem minutter. Den hang ubevægelig i sydvestlig retning ca. 30 grader over horisonten. Efter fem minutters forløb kørte observatøren videre, og da han kom op på den næste bakketop, var objektet forsvundet.

Objekt over København

Den følgende observation fandt sted den 10. juli kl. 12,20 fra WHO's bygning på Scherfigsvej i København:

„Jeg stod og så ud af vinduet mod nord, og så måger flyve forbi uden egentlig at se dem, som det er med kendte ting. Pludselig kom objektet ind i mit synsfelt, og det virkede så ejendommeligt og fremmedartet, at det gav et sæt i mig, og jeg blev helt nærværende. Det var et lysende hvidt, ovalt objekt. Himlen var klar og blå og solen skinnede på genstanden, men til trods herfor blev jeg efter nærmere observation klar over, at det, der ved første øjekast så ud som noget, der hang under objektet og spillede i sollyset, i virkeligheden var et kraftigt, pulse-

rende lys, der kom fra genstanden selv. Dette lys var blåligt-violet, ligesom lyset fra et neonrør“. siger observatøren, der er sekretær i WHO.

„Efter at genstanden havde beskrevet en rolig bevægelse fra NNV mod NØ, blev den brat stående og forblev ubevægelig i fire minutter. Det så ud som om den „hvilede“ på det violette pulserende lys. Jeg åbnede vinduet for at høre om genstanden gav nogen som helst lyd fra sig, men der var intet at høre i den udprægede midt-dagsstilhed der herskede på Scherfigsvej den dag. Efter at jeg havde iagttaget genstanden i fire minutter, gik jeg et øjeblik ind i et tilstødende rum for at høre, hvad en kollega sagde til mig. Da jeg vendte tilbage, var objektet væk. Min kollega så også objektet i begyndelsen, men blev ligesom forskrækket over dets fremmedartethed og ville derfor ikke komme til vinduet og se nærmere på det“, slutter observatøren.

– „Jeg kunne ikke afgøre, om selve objektet var kraftigt hvidtlysende, eller om det var den stærke sol, der fremkaldte virkningen, men det så ud som om objektet var af opaliserende, hvidt materiale“.

Lysende fodbold over Fyn

Ægteparret Thomsen var på vej ad landevejen fra Turup nær Assens. De kørte mod vest og det var sent om aftenen, klokken var 23,30. Vejret var trist, mørkt og overskyet med finregn, een af de få dårlige julaftener vi havde i år.

Omkring 200 meter før gården „Vilhelmsborg“ observeredes en fodboldstor, rund, lysende genstand til venstre for vejen. Genstanden befandt sig bag et levende hegn og enten lå det på jordens overflade eller også befandt det sig lige over jorden. Afstanden til bilen var ca. 10 m.

Til at begynde med troede ægteparret et øjeblik, at der var noget i vejen med bilens blinklys, idet genstanden blinkede med et orange lys i en rytme, der svarede dertil. Det var det ikke, og der var heller intet andet at bemærke ved bilen.

Ægteparret fortsatte kørselen med en fart af ca. 50 km/t. Objektet syntes af følge med bag hegnet med bilens hastighed, indtil man nåede gården. Der forsvandt objektet første gang. – Imidlertid kom det til syne igen lidt efter at bilen havde passeret gården, og det forekom observatøren, at objektets hastighed var lidt mindre end bilens. Det kan også antages, at forsinkelsen skyldes objektets passage bagom gårdens bygninger, idet den – da den atter dukkede op – be-

fandt sig omkring 50 meter fra vejen og i en lidt større højde end før.

Efter at man var nået frem til Assens-Middelfart landevej, hvor man skulle til højre, holdt ægteparret stille nogle minutter, medens de iagtog hvorledes objektet forsvandt bagom restaurant Aborghus og kom til syne igen efter passagen. Derefter fortsatte objektet sin rolige og blinkende fart i jævn stigning i retning mod Lillebælt.

Detektorvarslinger i Jylland

Den 24. juli var der magnetiske forstyrrelser, der bl. a. gav sig udslag i detektorvarslinger. Kl. ca 10,00 om formiddagen slog to kompasser kraftigt ud mod vest. Kompasserne befandt sig på Fladbro campingplads. Vejret overskyet og ingen observation. Kl. 16,55–16,57 ringede detektoren hos Irma Andersen i Randers. Den ringede igen kl. 16,58 og i begge tilfælde slog nålen ud mod vest. Samtidig ringede detektoren hos Thomas Møller i Tindbæk pr. Randers. Stadigvæk overskyet og intet blev observeret.

– De øvrige observationer fra perioden var fra Høgfjord i Rogaland, Kongsberg, Telemark og Herøya i Norge samt København, Kollund, Asserbo, Kirke Hvalsø, Søborg, Føvling, Vester Nebel, Avderød, Nørresundby, Fladbrokov, Hørsholm, Brøndbyøster, Ølstykke, Ellinge Lyng og Randers.

Andre observationer

Pressen har også beskrevet en del observationer, som vi ikke har fået ind.

En norsk avis beskriver hvorledes to mænd fra Selfjord den 19. juni iagttagte en lysende genstand. „I ca. 200 meters højde svevede genstanden uten lyd – så sakte, at en av karene fikk god tid til å lage en tegning av fenomenet, som utstrålte det kraftige lyset. I form kunne det ligne en kjempestor humle eller klegg, – avrundet snute, bredt halaparti som var tvert avkuttet og svært korte vinger – mye kortere enn på et vanlig fly. Tatt i betraktning den høyden det syntes å befinne seg i, må størrelsen kunne anslås til 5–6 meter i lengden. Bevegelsen gikk i vestlig retning. Da genstanden nærmet seg åskanten blusset lyset opp, det var som om den sprutet gnister, og så forsvant den rask over åskanten, idet farten så ut til at øke.

Jydske Tidende fortæller om to mænd fra Skrydstrup, der den 17. juli observerede en fly-

vende genstand over Skrydstrup. Genstanden, som de karakteriserer som en rødlig trekant – meget lig en boomerang – stod helt stille over byen, hvorefter den dalede langsomt ned mod jorden. Pludselig steg den atter og forsvandt hurtigt.

Den 8. august blev en lysende genstand set fra mange steder i den sydlige del af Norge. Det var en kugleformet genstand, som blinkede. Af og til så den ud som en trekant. Genstanden gled langsomt fra Hønefoss over Hurum, ind over Oslo og videre over Frederikstad. Hastigheden var ganske ringe, højst ca. 30 km/t. Det har muligvis drejet sig om en stor meteorologisk ballon.

Nøjagtig en uge efter sker der noget i Helsingør. „Jeg er sikker på, at det var en flyvende tallerken, der svævede over Helsingør“, siger en læser til Helsingør Dagblad. „Det var en lysende, kuppelformet genstand, der var ca. 1 meter i diameter og omgivet af en meget stærkt lysende ring“, slutter observatøren. Observationen skete kl. 22,30.

Den 20. august er det igen over Norge det foregår. Helgeland Arbeiderblad beretter, at der blev observeret en mystisk, lysende genstand på himmelen over Hattfjelldal kl. 22,30. Avisen skriver: „Gjenstanden, som var mandelformet, hadde en blå lysende hale. I følge øyenvitnene fløy gjenstanden høyt, og de kunne ikke høre noen lyd. Den fløy i sørlig retning, og det så flere ganger ut som den stanset et øyeblikk. Det så også ut, som det var lys inne i den mandelformede kapselen“.

Oppland fra Gjøvik omtaler en observation, der fandt sted to dage senere. „Jeg oppserverte torsdag kveld den 22. kl. 2245 en merkelig gjenstand på himmelen. Jeg havde vært et lite ærend borte, og da jeg skulle gå hjem fikk se en traktformet gjenstand som sto i nordvestlig retning over meg. Gjenstanden hadde sterkt lys, som til stadigh. blinket i rødt, grønt og gult. Ellers hadde den noen hvitaktige lys som viste klart hvilken fason den hadde. Gjenstanden sto aldrig stille i luften, men den flyttet seg til stadighet med små rykk. Etter en tid la den seg over på den ene siden, og plutselig ble alle lysene borte. Etter ca. en minut kom lysene igjen, og da hadde gjenstanden rettet seg opp, slik at den sto som før. Dette gjentok seg tre ganger. Gjenstanden flyttet seg stadig med små rykk i nordlig retning. Jeg kunne ikke høre noen lyd fra den. Etter ca. 10 minutter vart lysene på den borte, og selv om jeg og de to andre, som var sammen med meg

og også så gjenstanden, sto lenge og så etter den fikk vi ikke se den igjen“.

„Vi sad i vores lille sommerhus den 23. august ved 18,30-tiden“, fortæller en læser til Skive Folkeblad. „Det var udenfor, og vi havde lige tændt for radioen. Jeg sad og kiggede op i luften, mens min mand indstillede radioen. Pludselig så jeg noget, der først lignede en plasticpose. Det var svært at se, hvad det var, for solen lå lavt og himmelen var helt blå, men efterhånden som tingen nærmede sig, kunne jeg se mere og mere. Hvad er dog det, tænkte jeg og kaldte på min mand, for at han skulle se det“.

„Min mand slukkede for radioen, da han så tingesten, fordi vi havde en dum fornemmelse af, at den pejlede efter radioen. Da radioen var slukket, hørte vi stadig ingenting, men så nu tingen fra siden. Den var sølvlysende og reflekterende. Det var svært at bedømme afstanden til den. Tingesten havde to vingelignende ting på siden, men der var ikke kondensstribe efter. Kursen var sydøst-nordvest“, slutter observatøren sin beretning.

Slutteligen skriver Adresseavisen fra Trondheim om en genstand, der blev iagttaget den 25. august. „Flere steder i Rana bli'r det meldt om en underlig, lysende gjenstand på himmelvelvingen søndag, og som ifølge en række øyenvit-

ner skiller seg ut fra en videnskabelig måleballon, som befant seg i de høyere luftlag og var synlig over Nordland. Den „normale“ ballonen hang i ro på grunn av en svak høydevind, mens den gjenstanden som ble observert hevdes at ha forflyttet seg hurtig. Beskrivelser fra flere personer, som har iaktatt fenomenet over et lengre tidsrom, forteller at gjenstanden forandret både form og farve, med det blotte øye virket den bare som en rund, blank kule. Ennå etter at det var blitt mørkt kunne folk i Rana se „lyskulen“, og det hevdes at det virket som om den utstrålte blått lys. Meteorolog Lien i Bodø, som selv iakttok værballingen over Bodø søndag, forteller, at vi akkurat nå er inne i en høysesong med hensyn til videnskabelige undersøkelser i de høyere luftlag, og at det derfor nok vil bli rapportert om merkelige observasjoner etter hvert, men heller ikke Lien kan få beskrivelsene fra flere hold i Rana til å stemme med oppførselen til værballongen“.

ej

Det er godt at have selvillid; men man må ikke lade sig for let overbevise.

Ameikansk

Vil De støtte UFO-sagen?

Dette kan gøres på mange måder. Man kan diskutere emnet med venner og bekendte, holde foredrag eller indsende artikler til blade og aviser. De kan også gøre det ved at udbrede kendskabet til SUFOI og UFO-NYT samt de materialer, SUFOI har udsendt på dansk.

Skaf flere abonnenter til UFO-NYT, og De gør det muligt for SUFOI at udvide informationsvirksomheden.

UFO-NYT, 8 numre (44–52 sider) kr. 32,00.

Bestillingsadresse:

SUFOI REGNSKABSKONTOR
v. Irma Andersen, Borgmestervangen 8,
8900 Randers.

Projekt dansk UFO-observation

Observationsturen den 21. august 1968.

NØRRESUNDBY: Ob-holdet bestod af Niels Thomasen og Thorald Christensen. Der blev observeret fire satellitter: S-N kl. 20,50, V-Ø kl. 21,00, Ø-V kl. 21,20 og V-Ø kl. 21,35. Desuden et rutefly i stor højde og en hel del starter og landinger fra Flyvestation Aalborg.

Kl. 22,00 hører de to observatører motorlarm fra et fly, og pludselig dukker der et orange objekt frem på den nordlige himmel i ca. 30 grader højde. Det glider fra NØ mod SV i en ret bane, og forsvinder i lyset fra Aalborg-Nørresundby i løbet af ca. 15 sek. Højden var ikke til at anslå, men observatørerne mener at objektet havde fulgt det landende rutefly, og i så fald må det have været i en højde af ca. 400 meter. Medens objektet gled hen over dem, dukkede det rutefly op, som man havde hørt motorlarmen fra, og lagde an til landing på FSN-Aalborg. Objektet var på størrelse med en ært i udstrakt arm.

Ob-punktet var Hvorup, 5 km. nord for Nørresundby.

Nørresundby's hold II som befandt sig ved Hesteskoen, 8 km. øst for Aalborg, bestod af Ole Nielsen, Willy B. Nielsen og Svend Erik Christensen, men her blev der kun iagttaget et enkelt meteor.

Rapportskema fra ovenstående observation er tilsendt rapportcentralen.

ANDRE STEDER havde enten intet at bemærke, eller også måtte ob-turen aflyses på grund af vejret.

Observationsturen den 21. september 1968.

AARHUS: Frede Storgård Sørensen skriver: Fra min bopæl gik vi ud til ob-stedet, der ligger tæt ved TV-senderen, Søsterhøj. Vejret var - til trods

for, at det havde regnet hele eftermiddagen - i begyndelsen ret stjerneklart, dog lidt diset i nærheden af jorden, men ca. 00,30 trak der skyer op, og vi besluttede at gå hjem. Der var næsten ingen vind, medens vi observerede. Der blev observeret 2 ret mystiske blink omkring kl. 00,00 Det første - mod ca. syd og omkring 35 grader over horisonten - blev kun bemærket af undertegnede, medens det andet - ca. 5 minutter senere mod sydvest og ca. 25 grader over horisonten - kun blev set af en anden af observatørerne, Niels Jørgen Wiwe. Blinkene var ret kraftige. Udover dette var der intet at bemærke. Ob-punkt: Skaade Bakker, syd for Aarhus.

Ingen andre grupper i landet havde noget særligt at bemærke, men for at se en mulig løsning på „de mystiske glimt“ fra Aarhus, kan det noteres, at der fra ob-punkter i det sydlige Jylland, er blevet rapporteret om lyn. Bl. a. fra Padborg, rapporterer Christian Knudsen om en del lyn vestpå. Så et tordenvejr er sandsynligvis årsagen.

Observationsturene den 7. og 21. okt. 1968.

Begge observationsaftener forløb uden de store iagttagelser, og der er ikke meget at skrive derom.

Fra en af observatørerne i Nordjylland indløb imidlertid, via Nørresundby UFO-gruppe, en rapport om en formodet satellitundergang. Den er gået videre til rapportcentralen.

Willy Wegner

Intet er heldigere solgt, end hvad man skænker en ægte ven, som har det behov.

Kinesisk ordsprog

Boganmeldelser

Fortids Gåder Fremtids Virkelighed

En ny interessant og spændende bog udsendes nu på det danske bogmarked. Erich von Dänikens bog „Erinnerungen an die Zukunft“ er nu oversat til dansk og udgives af Strubes forlag.

Forfatteren er født i Schaffhausen i Schweiz i 1935. Siden 1954 har han – med korte mellemrum – uafbrudt været på forskningsrejser. Formålet med disse studierejser har været granskning af fortiden, for at finde ud af: „Om vore forfædre fik besøg af væsener fra rummet“. Resultaterne kan man læse om i bogen.

Forfatteren er både fornuftig og objektiv i sin behandling af stoffet og i modsætning til mange andre forfattere, der har behandlet samme emne, er han ikke bundet af fortidens snævertsynede og forældede dogmer. Han siger selv: „Vi skylder os selv at være fornuftige og objektive. Men enhver dristig tanke er til at begynde med blevet betragtet som den rene utopi. Og hvor mange utopier er ikke forlængst blevet til dagligdags virkelighed!“

Bogen har 12 kapitler på ialt 168 sider. Blandt de mange interessante ting, der behandles i bogen, kan nævnes:

- Findes der menneskelignende væsener i Universet?

- Signaler i verdensrummet.
- Hvordan opdagede man planeter uden teleskoper?
- Hvorfor står pyramiderne, hvor de står?
- Forhistoriske flyvepladser?
- Hvad skal man tro om flyvende tallerkener?

I bogen rejses der tvivl om mange af de tidligere givne forklaringer om begivenheder og ting, som ikke synes at passe ind i det almindeligt antagne mønster. Samtidig rejses også spørgsmålet om en fortidig viden, som er gået tabt.

Vi kan spørge og fundere – men i vore dage rokkes der ved det hidtil umulige og utænkelige – alvorligt arbejdende folk graver i fortidens gåder, alt det, som måske en dag bliver fremtidens virkelighed.

Bogen er særdeles læseværdig og kan anbefales alle. Bogen koster kr. 19,75 og kan bestilles ved:

*Strubes Boghandel,
København Ø, tlf. Tria 5300,
Postgiro 3 19 35.*

Frank Pedersen

Flying Saucers where do you come from?

af *Richard Tambling.*

Dette er den anden bog der er udkommet i Australien om UFO-sagen. Bogen er opdelt i 25 kapitler, og ligner stort set gennemsnitsbogen om UFO-sagen. Den ville faktisk kunne anbefales til alle nye ufologer, hvis ikke blot den havde de ret uheldige illustrationer. Billedstoffet udgøres af 25 fotos og tegninger, og langt de fleste af de benyttede fotos anser undertegnede for tvivlsomme. Daniel Fry's fotos er i pænt antal til stede, og ligeledes Paul Villa billederne fra New Mexico. Jeg er af den mening at man bl. a. over for fotos fra disse to kilder godt kan udvise lidt sund skepsis. Det har forfatteren ikke gjort.

Selve det skrevne er ellers udmærket, der er udtalelser om UFO-sagen fra kendte personer, som bl. a. Dr. Allen Hynek, Clyde Tombaugh, Hermann Oberth og enkelte kendte politikere. Richard Tambling kommer også ind på det historiske aspekt, og starter her fra de indiske helige skrifter og kører vejen over til vor tid. Forfatterens spørgsmål er: „Er tallerkenerne noget nyt?“, svaret giver han senere: „Nej absolut ikke, de er ældre end bjergene“.

Et kapitel omhandler UFO'er og politifolk, et andet landinger. Desuden er der så alle de lokale australske observationer, Canterbury, Tully,

Wollstone og Vaucluse. Kraftlinier og plasma bliver også behandlet.

I kapitlet om hvor UFO'erne muligvis kunne komme fra, bruger han nogle kontaktpersoner som udgangspunkt, bl. a. George Adamski og Truman Bethurum.

Hen imod slutningen af bogen giver forfatteren en observations-vejledning, ledsaget af en aftrykt rapportformular og tre illustrationer af observationsteknik. I efterfølgende kapitel kommer forfatteren ind på objekters størrelse og form. Her fæster Tambling lid til Matsumura fra CBA i Japan og George Van Tassel fra USA, desværre!

Til slut appellerer forfatteren til læseren om at kigge op, og ikke give op såfremt han intet skulle se, for en dag vil vi alle have set et UFO.

Bogen er i lommebogsformat og er på 158 sider. Der er 25 fotos og illustrationer, alle i sort/hvid. Bogens forlag er Horwitz Publications Inc. Melbourne. Prisen 60 cents (australske).

Willy Wegner

„Why Are They Watching Us“

af *Allen Louis Erskine*.

Bogen er absolut at anbefale til alle nye ufo-ologer. I første kapitel behandler forfatteren det aspekt som vedrører UFO'ernes nysgerrighed for ganske bestemte områder. Vi ved i forvejen at der har været udvist interesse for militære og videnskabelige anlæg, men her drages nu de store reservoire som forsyner byerne med vand også ind i billedet. Ikke at forglemme forsyner de jo også storbyerne og hele områder med elektricitet. I bogen omtales specielt en del hændelser ved Wanaque, i det nordlige New Jersey.

Senere kommer Erskine ind på diverse overflyvninger af UFOer. Efter ganske kort at omtale nogle af de klassiske observationer, tager han så Machirelle-igttagelsen i oktober 1966, og hele den bølge der fulgte, op til behandling.

De forskellige UFO-projekter der har været

Menneskenes lykke og ulykke afhænger fuldt så meget af deres sindelag som af skæbnen.

La Rochefoucauld

SUFOI Foredragsafdeling

v/ G. Weichardt,
Oxford Allé 3 A,
2300 København S.

Alle henvendelser vedrørende foredrag bedes fremover rettet til foredragsafdelingen. Foredragsholdere kan stadig melde sig for at medvirke i arbejdet.

i USA bliver omtalt, ligeså de fortidige observationer og muligheden for liv i universet. Efter at have beskrevet nogle mystiske satellit-hændelser, glider forfatteren over til 1947-bølgen og tager Arnold og Mantell-sagerne op, desuden diverse pilot-rapporter. Colorado-universitetet og Allen Hynek bliver også omtalt, og hen mod slutningen i bogen forekommer et kapitel om landinger og kontakter samt spørgsmålet om, hvad det var som forårsagede det store østkyst blackout i 1965. Af kontakter nævnes specielt Betty og Barney Hill-sagen.

Forfatteren slutter bogen med at sige, at såfremt vi kendte alle svarene på de mange spørgsmål, kunne det meget vel betyde forskellen mellem liv og død for hele menneskeheden på Jorden.

Bogen er i lommebogsformat og på 124 sider. Der er ingen illustrationer bortset fra forsiden. Bogen er udgivet af Tower Publications, Inc.

Willy Wegner

Til vore norske og svenske læsere!

Som en ekstra service har vi nu indkøbt rapportskemaer trykt på henholdsvis norsk og svensk.

Skemaerne kan rekvireres gennem Rapport-Centralen.

UFO-MØDER

Skandinavisk UFO-litteratur

København:

Som led i at få SUFOI organiseret på en bedre måde, er vi nu begyndt i Københavnsområdet, med områdeledere i de forskellige distrikter. Vi har inddelt distrikterne efter postnumre, og følgende er foreløbig besat.

Københavnsleder: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Område 2300 - 2770 - 2791 - 2792: Flemming Jensen, Kastruplundsgade 70, 2770 Kastrup.

Område 2700: John Jacobsen, Lundebjerggårdsvej 302, 2740 Skovlunde, tlf. (01) 91 41 92.

Område 2800 og 2900: Peter Alf Hansen, Lille Strandvej 6D, 2900 Hellerup, tlf. HE. 775.

Eventuelle henvendelser bedes rettet til områdelederen i det pågældende distrikt. Meddelelse om områdeledere i de resterende distrikter vil komme senere, idet vi ikke er færdige endnu.

Indtil videre kan alle oplysninger fås hos Københavnslederen.

Det er meningen at der skal foregå noget for medlemmerne ca. 1 gang om måneden.

Vi begynder med et møde den 17. januar 1969 kl. 19,45 i Gammel Hellerup Gymnasium (hjørnet Svanemøllevej - Hellerupgårdsvej - indgang fra Hellerupgårdsvej - ved linie 1 endestation).

Major Frank Pedersen holder orienterende foredrag om flyvende tallerkener. Områdelederne vil være til stede.

Pris kr. 4,00, billetter kan købes ved indgangen.

Som det næste har vi et besøg på planetariet på Bellahøj skole, meddelelse herom vil fremkomme senere.

Vi efterlyser danske billeder og evt. film af UFOer, henv. KBH.lederen.

John Petersen

UFO-lysbilleder søges

med opgivelse af antal, pris og hvilke billeder til: *A. C. Rasmussen, Egevej 5, 5800 Nyborg.*

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra SUFOI's Regnskabskontor, Borgmestervangen 8, 8900 Randers (giro 11 77 25).

UFO-NYT (8 nr. årligt) kr. 32,00

UFOer, det største videnskabel. problem kr. 5,00

Trinidad observationerne... .. kr. 3,00

UFO-billedhefte kr. 3,00

Mars, den gådefulde planet kr. 10,00

UFO-orientering... .. se side 366

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra I G A P Information Service, Bavnevolden 27, 2760 Måløv, Sjælland.

Flyvende tallerkener, en alvorlig sag .. kr. 13,00

Telepati kr 20,00

Livsvidenskab kr. 30,00

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra: Parthenon, Hälsingborg 6, Sverige:

Fakta om de flygende tefat och deras

drivmetoder sv. kr 17,50

Flygande tefat - fantasi eller verklighet? kr. 18,50

Resa med flygande tefat kr. 7,50

Budskapet från rymden kr. 7,50

Vänner i Universum kr. 17,50

Kontakt med rymdmänniskor... .. kr. 12,00

Flygande tefat har landat kr. 22,50

Meddelande från George Adamski ... kr. 5,50

I rymdskepp över Drakensberg kr. 4,50

Rymdskeppenes fria energi kr. 2,75

Bogen: De flygande tefaten - Dokument och teori af K. Gösta Rehn (24,50 sv.kr.) kan muligvis også skaffes gennem Parthenon, men ellers gennem Deres almindelige boghandler med ca. 10 dages ventetid. Bogen er udgivet i 1966 på Zindermans forlag.

UFO-kontakt, v. red. Leif E. Pedersen, Irisvej 15, 9800 Hjørring, 6 nr. pr. årg. kr. 24,00

Antarktis - del af fortidig Kæmpe-verdensdel

En forstenet stump af et kæbeben, der stammer fra et 120 cm langt amfibium (krybdyr, der kan færdes både til lands og i vandet), giver bevis for, at Antarktis en gang var en del af et super-kontinent, kaldet Gondwanaland. Palæontologer har fundet rester af det samme dyr, der levede for 200 millioner år siden, i Australien og Sydafrika. De hævder, at eftersom den nu uddøde labyrinthodont ikke svømmede i saltvand, må den gamle landmasse selv have slået revner,

og dens dele - Antarktis, Australien, Sydamerika, Afrika og endog Indien - gradvis være drevet ud til deres nuværende positioner på Jordens overflade.

Forsteningen blev fundet i en klippeskrænt nær foden af Beardmore gletscheren, ca. 520 km fra Sydpolen; den blev senere identificeret i New York af dr. Edwin H. Colbert fra American Museum of Natural History.

National Geographic Magazine, okt. 68 /IOKj

Alfa detektor (Mark 1)

For første gang er der planer om at sende en danskbygget elektronisk UFO-detektor på markedet, og når ordet elektronisk er brugt, er det ensbetydende med, at man er gået bort fra det forældede magnetnålsprincip. Teknisk set er Alfa-detektoren i familie med McCarthy-detektoren, men afviger dog langt fra denne på mange områder.

Alfa-detektoren har ikke de store dimensioner, og er derfor velegnet til såvel stationært som transportabelt brug.

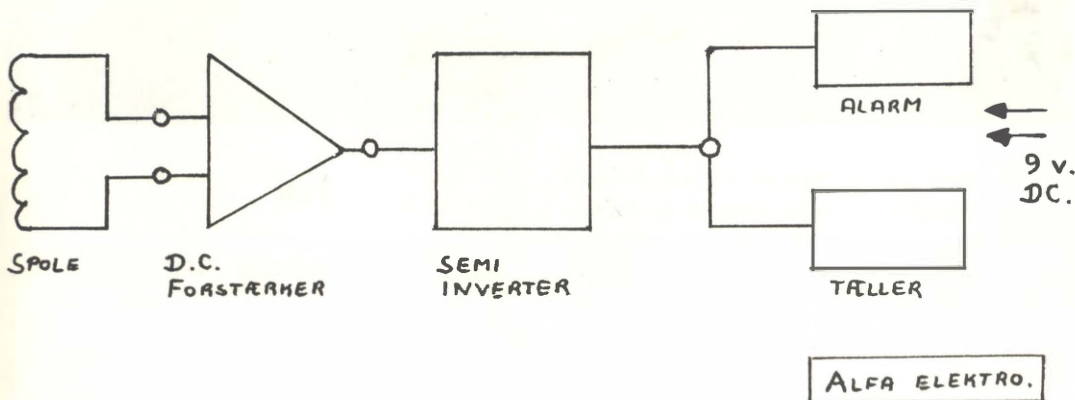
Detektorens funktion er faktisk såre simpel, detektoren vil indikere en ændring i det magnetiske felt i spolen, idet spolen vil tilføre D.C. forstærkeren en spænding, som er proportional med den øjeblikkelige hastighed i ændringen af det mag-

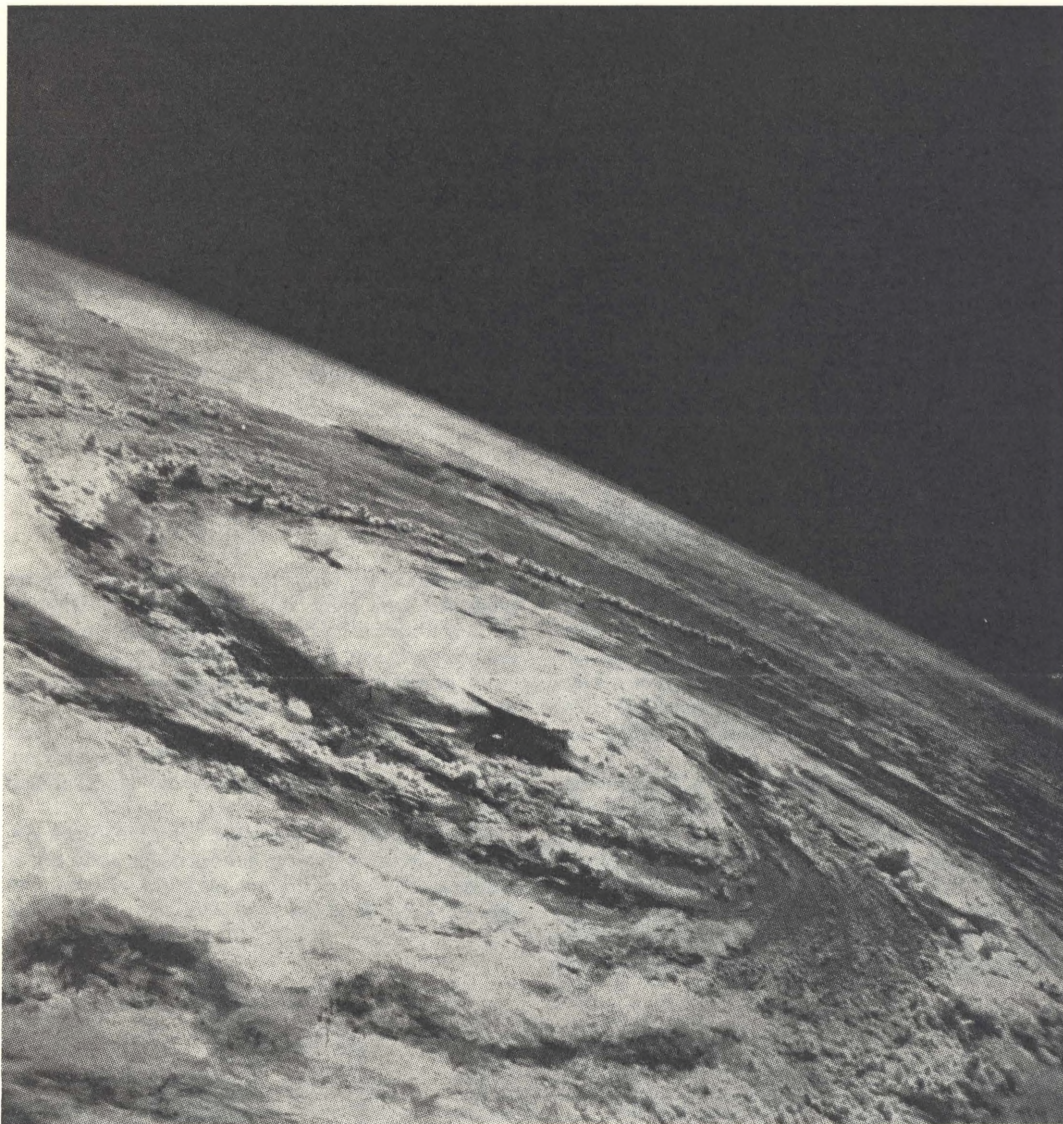
netiske felt. Som forstærker anvendes et integreret kredsløb, som giver stor følsomhed. Indikatoren vil dels aktivere en tæller, og dels sætte en alarmanordning igang. Se iøvrigt blokdiagram.

En detektor som denne er meget velkommen, og når den kommer på markedet i februar 1969, er der sikkert mange, som gerne vil have den. Ikke mindst indenfor Dansk UFO Observation, er det en kærkommen fornyelse til observations-turene.

Undertegnede og konstruktøren, Jan Steen Sørensen, håber at det vil kunne skabe basis for et landsdækkende detektor-net, akkurat således som det er sket i England med McCarthy-detektoren.

Willy Wegner.





Her ses et af de 13 frigivne billeder. Orkanen Gladys' atmosfæriske cirkelbevægelse og lodrette struktur viser sig i disse skyformationer. Fotografiet er taget af besætningen på Apollo 7, fra en højde af 180 km.

**For
gode billeder . . .**

Der er opstået diskussion i amerikanske regeringskredse om frigivelse af de ca. 700 billeder, som Apollo 7 astronauterne tog under deres rumrejse. Sagen er den, at man på denne mission benyttede en meget følsom film specielt fremstillet til brug for de amerikanske rekognoscerings-satellitter.

Derfor har det amerikanske forsvarsministerium, inden- og udenrigsministerium, Atomenergikommissionen og andre afdelinger for første gang bedt om at få sæde i NASA-bestyrelsen for derved at være med til at udvælge de billeder, som kan frigives. Grunden er den, at fotografierne er så gode, at de blandt andet viser olieforekomster, som ikke tidligere har været kendt. Man er bange for, at en frigivelse ville skabe et kapløb for at få fat på olien. Dernæst er regeringen ikke meget for at frigive billeder af fremmede lande el. af militære installationer, og atomenergikommissionen vil heller ikke have frigivet billeder af deres anlæg.

13 billeder er frigivet indtil nu, og man regner med at kun 25 af de 700 billeder vil blive frigivet. ej



Man kan studere og studere dybt ind i vildfarelsen.

Lessing

Jeg finder, at kilden til tungsind og munterhed bor i os selv. Siden jeg er blevet mere enig med mig selv, føler jeg også uden for mig mere glæde.

Schiller

Af alt væsentligt er det væsentligste – ikke at narre sin samvittighed.

Kinesisk ordsprog

Smigeren er en falsk mønt, som kun holder sig i omløb på grund af vor forfængelighed.

La Rochefoucauld
(1613–80)

Satte vi os i andre personers sted, så ville den skinsyge og det had, som vi så ofte nærer over for dem, bortfalde. Og satte vi andre i vort sted, så ville vor stolthed og indbildning tage stærkt af.

Goethe

Du må ikke gøre noget i dit liv, som vil bringe dig frygt, hvis din nabo får det at vide.

Epikur (341–270 f. Kr.)

Der er flere tåber end slyngler i verden, ellers ville de sidste ikke have nok at leve af.

Samuel Butler (1612–80)

Den kloge søger aldrig at give sig skin af at udføre stordåd, og just af den grund udretter han de største ting.

Lao-Tse (ca. 600 f. Kr.)

UFO-NYT 1967 - Komplet

Dette tilbud vil nok især have interesse for læsere, der er kommet til i år – men måske var det også en idé som Deres private julegave; til Deres bibliotek eller til „lidt nysgerrige“ venner og bekendte? – Vi har endnu nogle komplette sæt UFO-NYT 1967, som vi sælger for kr. 20,- (normal pris: 6 nr. á kr. 4,- = kr. 24,-). Det drejer sig om ialt 50 sæt, flere er der ikke – så hvis De er interesseret, må De være hurtig!
Send Deres bestilling NU – til:

Regnskabskontoret
Irma Andersen
Borgmestervangen 8,
8900 Randers.
Giro 11 77 25

UFO-Orientering

Som resultat af vor meddelelse om UFO-ORIENTERING i UFO-NYT nr. 7, har vi allerede modtaget en del bestillinger. Men der er stadig et stykke vej til de 1.000 eksemplarer. Har De indsendt Deres bestillingskupon – eller sidder den stadig indheftet i UFO-NYT? – Også DE har brug for UFO-ORIENTERING; der er meget nyt stof – og bogen er ideel som vejledning for ham/hende, De diskuterede UFO'er med forleden!

De skal ikke sende penge nu – kun anføre de ønskede antal eksemplarer på Deres bestilling til:

Regnskabskontoret
Irma Andersen
Borgmestervangen 8,
8900 Randers.

P.S.: HAR OGSÅ DE FUNDET 3 NYE ABONNENTER, SÅ DE KAN FA UFO-NYT HELT GRATIS I 1969?

KONTAKTADRESSER I DANMARK

København og omegn.

- 2800 LYNGBY: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B.
2700 BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2200 NØRRÉBRO UFO-KREDS:
Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, 2200 N.
Willy Wegner, Odinsgade 2, 4. sal,
2200 København N.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35
tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K.: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14,
tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

- 3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11,
tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
4591 FØLLENSLEV: Fru H. Orlík, Græsmarken, tlf.
(03-469) Havnsø 132.
4621 GADSTRUP: Finn Nielsen, Råmsømagle by.
3400 HILLERØD: Wagn O. Jensen, Fredskovhølet
12, 2., tlf. (03) 26 57 06.
2970 HØRSHOLM: X.P. Madsen, Bakkehave 8, tlf.
(01) 86 16 77.
4220 KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.
4741 LOV: M. Larsen, „Vildbanehøj“, tlf. (03 740).
Vesterborg 63.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard
9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jen-
sensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Slotsgade 54,
privat tlf. (03) 52 12 53.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, „Kræmmergår-
den“, tlf. (03 705) 551.
4370 ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej,
tlf. (03 601) 182.
4850 STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl,
Vestergade 6.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

- 8230 ABYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersens-
vej 11, tlf. (061) 5 85 61.
6040 EGTVED: A. Hauser, Vork.
7371 FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr.
Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENA: Guy Markus, Østergade 7,
tlf. (06) 32 10 27.
8500 GRENA: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå,
tlf. (06) 32 05 77, Voldby 255.
8700 HORSSENS: Bent Sørensen, Haldrup,
tlf. (066) 2 77 11.

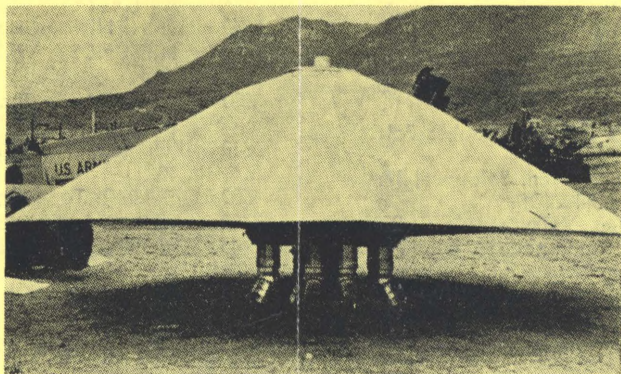
- 6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenraavej 43,
tlf. (055) 2 32 93.
9240 NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).
9400 NØRRÉSUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej
52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B,
tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37,
tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Stenderup.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej
35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81,
tlf. 1604.
8800 VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

- 5300 KERTEMINDE: Poul Trier Rasmussen,
Ahlefeldtsvej 21.
5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12,
tlf. (09) 12 14 84.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte,
tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDSBORG: Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

KONTAKTADRESSER I NORGE

- ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.
EIDSVOLD: Knut Aasheim, postbox 142, Bön.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
KRISTIANSUND N.: Per Aresvik, Box 37, Vågos.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i
Lofoten.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Bredablikk.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Maklev, Musegt. 76 – Tlf.
29 1 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Trondheim UFO-forening,
Østersundsgt. 24.
TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8,
9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien,
9000 Tromsø.
TROMS INNLAND: Asbjørn Hegge, Boks 347,
Sætermoen.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr.
Tønsberg.



Falsk alarm?

Denne genstand, der ligner, – hvad er det nu de hedder, – jo flyvende tallerkener, kan tænkes at have været årsag til nogle af de UFO-observationer, der har været meldt over de sydvestlige stater i USA gennem de sidste par år.

Fotografen har fundet genstanden stående på en „losseplads“ for brugt rumfartsgrej på White Sands Missile Range i staten New Mexico.

„Tallerkenen“ har været benyttet som forsøgsfartøj i forbindelse med NASA's Voyager-program, der sigter på at landsætte et fartøj på Mars.

Fem gange i sommeren 1966 og 1967 blev fartøjet løftet til en højde af ca. 10 km under en ballon, hvorefter dets raketmotorer blev startet, og det blev slynget op til en højde af 40–50 km (hvor luftens tæthed menes at svare til Mars-atmosfærens) og derefter bragt tilbage til jordoverfladen med faldskærm.

ej